

Αναρχία

Αρ. φύλ. 11, 3ος χρόνος, 100 δρχ.

Απρίλης 1989

Tax. Θυρ. 26050 10022 ΑΘΗΝΑ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΕΙΝΑΙ Η ΥΠΑΡΞΗ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

Τους τελευταίους μήνες η ελληνική κοινωνία έχει γίνει μάρτυρας σε μιά άνευ προηγουμένου αποκάλυψη των εσωτερικών διεργασιών που συναντώνται στα κορυφαία επίπεδα της υπόπτιας οικονομικής-πολιτικής εξουσίας και των διαχειριστών της. Η συνηθισμένη μέθοδος της άρχουσας τάξης να ιδιοποιείται τον μόχθο των εργαζομένων, επιχειρείται να εμφανιστεί απ' αυτήν την ίδια σαν ένα μεμονωμένο γεγονός μιάς διεφθαρμένης κλίκας πολιτικών και οικονομικών διαγεγούστων.

Φυσικά για μας, «σκάνδαλα» υπήρχαν και θα υπάρχουν όσο θα διατηρήται το κράτος και το κεφάλαιο, όσο θα διατηρήται το κυρίαρχο κοινωνικό σκάνδαλο της εκμετάλευσης, ανθρώπου από άνθρωπο. Πέραν όμως απ' αυτήν την διαπίστωση, κυρίαρχη της κριτικής μας για την κοινωνία, υπάρχει το ερώτημα του πώς τα απόκρυφα της εξουσίας συγκαλυμμένα κάτω από το σκοταδιστικό μανδύα της δημοκρατίας και της αντιπροσώπευσης, ήρθαν στο φως της δημοσιότητας, υπάρχει το ερώτημα του πώς ο πολίτης αυτής της χώρας αντιδρά (και αν αντιδρά), αφού μέ-

THE PHENOMENA

- Ανδρέας Παπανδρέου: Μύθος και Πραγματικότητα
 - Η «ανεξαρτησία» της αστικής δικαιοσύνης, αποτελεί άλλοθι για τα εγκλήματά της.
 - Στον αστερισμό της ενωματώσης της Αριστεράς.
 - Άλληλεγγύη στον Νίκο Τσουβαλάκη.
 - Τα γκάλλοπ σαν μέσο κοινωνικού ελέγχου.
 - ΚΛΟΦΕΝ: ένας ισόβιος δολοφόνος.
 - Ενάντια στην ΟΙΚΟΛΟΓΙΑ του Πιερλεόνε Πόρκου.
 - Η.Δ.Π.Α.Π. (τρόλεϋ) — Τακική ενότητα εργάζομένων.
 - Απεργία πείνας των αγωνιστών της R.A.F.
 - Η σύλληψη του 'Αλφρ. Μπονάνο και του Τζιουζ. Σταζι.
 - Νέα από τον Διεθνή Επαναστατικό αγώνα.
 - Πολωνία. Η επιστροφή ενός ριζοσπαστικού συνδικαλισμού.
 - Η Ρωσία, πρώτη υποφήφια στην Κοινωνική Επανάσταση (συνέντευξη του Κ. Καστοριάδη).
 - Βιβλιοπαρουσίαση.
 - «Οι προδικοτέροι των Γ. Σκαρόπετ.

χρι σήμερα η μουναδική συμμετοχή του είναι στην εκλογή κάθε τέσσερα χρόνια αυτών που τον ληστεύουν. Σε αυτά τα ερωτήματα θα επιχειρήσουμε να δώσουμε απαντήσεις.

1) Διάρθρωση της κυρίαρχης τάξης

Για να μπορέσουμε να απαντήσουμε στο πρώτο μας ερώτημα είναι απαραίτητο να οκιαγραφήσουμε την φυσιγνωμία της κυριόρχης τάξης στην χώρα μας, στο οικονομικό, πολιτικό και κοινωνικό γενικότερα χώρο της δραστηριότητος. Είναι πάντα μια γνωστός ο χαρακτή-

ρας των διαχειριστών των διαιθόρων εξουσιών που βρίθουν από καιρό στον τόπο μας. Χαρακτηρας που σε συντομία μπορεί να εκφραστεί στο επίπεδο της οικονομιας μέσα από μια λουμπτεμπικρασιτική τάξη που καταλήγεται το κοινωνικό χρήμα δια μέσου της ανοδικών βιομηχανιών και

την συμμετοχή του κράτους, αμείβοντας με φιλούσια τους εργαζόμενους. Σε πολιτικό δε και κοινωνικό επίπεδο εκφράστηκε με την κυριαρχία της κλασσικής συντήρησης, της δεξιάς και του κέντρου, με μια αριστερά περιοστότερο να προσπαθεί να «νομιμοποιεί» παρά να επαναστατεί. Και όλα αυτά στην μέρι πριν την μεταπολίτευση καπιτολιούστική κυριαρχία. Με την μεταπολίτευση το ντόπιο κεφάλαιο και μπροστά στις παγκόσμιες επιταγές και στρατηγικές για εκσυγχρονισμό και περιοστότερη κοινωνική διαχείριση, αναγκάζεται να υιοθετήσει εκσυγχρονιστικές διαδικασίες για να προ-

Από την Καλογρέζα στον Κορυδαλλό¹ κι από κει στην «ελευθερία»

Τα γεγονότα της Καλογρέζας είναι σε όλους γνωστά. Σημερα, 19 μήνες μετά, οντας χρονικά πλέον αποστασιοποιημένοι από το γεγονός και υστερα από την προσωρινή εκτόνωση της υπόθεσης με την προσφατη δίκαιωση απόφαση για τον Κλέαρχο Σμυρναίο και τον Χριστόφορο Μαρίνο θα επχειρήσουμε κάποιες διαπιστώσεις αναφορικά με τα συγκεκριμένα γεγονότα.

Κύριος στόχος του ΠΑΣΟΚ μετά τον ερχομό του σημείου, ήταν η διαχείριση και ο εκσυγχρονισμός όλων των φορέων και θεσμών. έτοι ώστε να είναι ικανά να ευθυγραμμιστεί ανεμπόδιστα με τις επιταγές του παγκόσμιου συστήματος κυριαρχίας. Η οργάνωση του

κεφαλαιού σε παγκόσμιο επίπεδο επιβάλλει τη διεθνοποίηση της καταστολής, των εναρμονισμών των κρατών της Δυτικής Ευρώπης με την αμερικανική.

κυριαρχία (διεθνοποιημένο σχέδιο καταστολής TREV), με τελικό στόχο των πλήρη ελέγχου του ανθρώπου.

από σελ. 1

Ετοι φλέπουμε ότι μάλις το ΠΑΣΟΚ αναλαμβάνει τη διαχείριση του κεφαλαίου στην Ελλάδα κινητοποιούνται καυτάχρονα, δύοι οι μηχανισμοί καταστολής για να πνίξουν όλα τα μέτωπα αντίστασης και να αφανίσουν σταδιακά κάθε κοινωνική ομάδα που γίνεται εμπόδιο στα σχέδιά τους της απόλυτης κυριαρχίας και του ολοκληρωτισμού. Η κατασταλτική αυτή μέθοδος αρχίζει από το 1981 με τον αφανισμό του κινήματος αλληλεγγύης στους φυλακισμένους, συνεχίζεται με τις επιθέσεις των ΜΑΤ στα Εξάρχεια, με τη δολοφονία του Μ. Καλτεά στο Πολυτεχνείο του 1985, την ποινικοποίηση των κοινωνικών αντιστάσεων, την κατασκευή σκευωριών (περίπτωση Τοτιστιάνου-Μπεχράκη, Ιατροπούλου, κλπ.) κι αυτά συμβαίνουν, ενώ τόσο στο εσωτερικό όσο και στο εξωτερικό δυναμώνει ολοένα η πίεση για παραγωγή αντιτρομοκρατικού έργου. Από τη μα μεριά στο εσωτερικό, η συνεχής δραση των ένοπλων οργανώσεων επί μια 15ετία και η απόδοση ευθυνών από τη μα μεριά της δεξιάς αντιπολίτευσης στην κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ για υπόθαλψη των -τρομοκρατών- κάνει επιτακτική την ανάγκη για παρουσίας μιας επιτυχίας στον τομέα της πάταξης της τρομοκρατίας. Η ίδια αναγκαιότητα γίνεται πλέον επιτακτική όταν και οι Αμερικάνοι εγείρουν τις ίδιες αξώσεις μετά τα αλλεπάλληλα χτυπήματα εναντίον αμερικανικών αξιωμάτων και στόχων.

Έτσι, σαν αποκορύφωμα του κατασταλτικού έργου, έρχεται η δολοφονία του Μιχάλη Πρέκα, η διαίτη σύλληψη των 4 αναρχικών και η κατασκευή της σκευωρίας που καταγράφηκε σαν -η υπόθεση της Καλογρέας».

Η δολοφονία του Μιχάλη Πρέκα, ήρθε να στείλει το μήνυμα ότι «όποιος δεν αφομοίωνται φυλακίζεται ή εκτελείται». Ότι στην κοινωνία της παραγωγής και της κατανάλωσης, της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης όποιος αμφισβήτηκε ή μπράκτικα το πρότυπο του παραγωγικού -κοινωνικού ανθρώπου (με βασικά χαρακτηριστικά τον συμβιβασμό, τον φιλοτομαρισμό, το σεβασμό της κοινωνικής ιεραρχίας, την τυφλή υπακοή στους νόμους και την παθητική αποδοχή της εκμετάλλευσης σαν τρόπο επιβίωσης) είναι καταδικαστέος απέναντι στο κοινωνικό σύνολο.

Η δολοφονία του Μιχάλη Πρέκα ήρθε να πείσει τους φιλήσιμους -αντικεμενικούς- πολίτες όσους με τη σωματιλή συναίνεση τους βοηθούν στη νομιμοποίηση των επιλογών της εξουσίας, ότι το κράτος επαγρύπνει και τους αμφισβητούντες ότι είναι πανίσχυρο, καθιερώνοντας έτσι την ποδητικότητα και το μάταιο της αντίστασης. Γι' αυτό και ακολούθησε, σε μα προσπάθεια άμβλυνσης των δάσχημων εντυπώσεων και εντυπωσιασμού της κοινής γνώμης, μα σερά -επιτυχιών- από πλευράς της ασφάλειας (-γιάφκα-, όπλα, εξαρθρωση ένοπλων οργανώ-

σεων κλπ.)

Η ποινικοποίηση της έμπρακτης εκδήλωσης της κοινωνικής αλληλεγγύης και η ταυτόχρονη ποινικοποίηση των ανθρώπων σχέσεων, εντάσσεται στα πλαίσια μιας προσπάθειας νομιμοποίησης της κατάδοσης και κοινωνικοποίησης του χαριδισμού, με παρά πέρα στόχο την απομόνωση των καταζητούμενων. Ο στόχος αυτός του κράτους, υλοποιείται τόσο με τη νομοθετική ρύθμιση (διάταξη περί υπόθαλψης του Π.Κ) όσο και με τους ιδεολογικούς του μηχανισμούς (Σχολείο, Τύπος, Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης), που είναι οι φορείς των κυριαρχών αξιών. Ετοι η νοσηρή διόγκωση του ποινικού μηχανισμού έχει στόχο τον ηθικό εθιμό στην καταστολή των ποινικοποιημένων μορφών συμπειροφάς, την διαποιδαγώγηση του κοινωνικού συνόλου και τη διαμόρφωση του προσανατολισμού του. Ταυτόχρονα η αποπολιτικοποίηση και ποινικοποίηση των κοινωνικών αντιστάσεων στοχεύει στον περιορισμό του πολιτικοκοινωνικού χώρου και τη νομιμοποίηση της βίας της εξουσίας με ποινική επένδυση.

Σήμερα που η υπόσταση του κράτους έχει αναγορευτεί σε υπέρτατο έννομο αγαθό πρόβαλλονται σαν υπέρτατες αξίες η δημόσια τάξη και ασφάλεια, η εθνική ομοψυχία, η κοινωνική συνοχή και ομοιομορφία, εγώ παράλληλα πριμοδοτείται ο ωχαδελφισμός, ο καταναλωτισμός, ο κοινωνικός καθωσπερισμός και θέβαια ο χαριδισμός σαν υπέρτατο κοινωνικό καθήκον. Η προβολή των χαριδισμών (Καρνής) από τη μέσα μαζικής ενημέρωσης έχει στόχο την αναγωγή τους σε πρότυπα προς μίμηση στα πλαίσια μιας προσπάθειας νομιμοποίησης του ρόλου τους και μεταβολής της κοινωνίας σε συνάρτηση καταβοτών.

Η επιλογή των ενόχων από τον αναρχικό χώρο έγινε γιατί είναι ο μόνος χώρος που έμπρακτα και συνειδητά αμφισβητεί τις όποιες κρατικές επιλογές. Και γιατί η έλλειψη οργάνωσης και συγκρότησης των καθιστούν περισσότερο ευάλωτο, ετοι ώστε εύκολα να δοκιμάζονται πάνω του οι κατασταλτικοί μηχανισμοί, με προπτική να επεκταθούν στη συνέχεια σ' ολόκληρη την κοινωνία.

Από τον Οκτώβρη του 1987 η «επιτροπή αλληλεγγύης και πληροφόρησης» συμπαραστέκεται ενεργά στους 4 φυλακισμένους αναρχικούς. Κατά τη διάρκεια των 18 μηνών η συμπαράσταση αυτή διευρύνθηκε και σε άλλους πολιτικούς και κοινωνικούς χώρους. Αποτέλεσμα των ενεργειών αυτών ήταν η παραπέρα δημοσιοποίηση των γεγονότων, ο περιορισμός των διαθέσεων της αστυνομίας για διεύρυνση του κύκλου των «ενόχων» και ειφαρμογή της αρχής της συλλογικής ευθύνης, η μαζικοποίηση του κινήματος συμπαράστασης.

Κάτω από τις συγκεκριμένες συνθήκες, φάνουμε στη δίκη του Μάκη Μπουκουβάλα και της Βαγγελίως Βογιατζή, όπου κάτω από την πίεση του κινήματος συμπαράστασης και την

μεγάλη δημοσιότητα αποδεκνύεται η συρραφή διαφορετικών στοιχείων με στόχο την κατασκευή ενόχων και τη σκευωρία καταρρέει.

Ακολουθεί η δίκη του Κλέαρχου Σμυρναίου και του Χριστόφορου Μαρίνου όπου παρά τις προσπάθειες των επικεφαλής των αντιτρομοκρατικών υπηρεσιών και των πολιτικών προσαταμένων τους διαφίνονται τα ελαττώματα της αστυνομικής προανάκρισης που συγκέντρωσε καταθέσεις αντιφατικές και σε ορισμένες περιπτώσεις κατασκευασμένες εκ των υπέρων από τον αξιωματικό της ασφάλειας Σουλιώτη, γνωστό για τους βασανισμούς αγωνιστών στην περίοδο '70-'72, όταν ήταν προϊστάμενος του -τμήματος προστασίας του πολιτεύματος-. Έτοι έρχεται σα φυσική συνέπεια η αρση της προσωρινής κράτησης και η αντικατάσταση της με περιοριστικούς δρόμους, πράγμα που αποδύναμεται το κατηγορητήριο και αποδεικνύει την σκευωρίας.

Οι αποφάσεις αυτές του δικαστηρίου ήρθαν σαν αναγκαία συνέπεια της διεύρυνσης των κινήματος συμπαράστασης και της δημοσιότητας που αυτό πήρε, παράγοντες που καθιστούσαν αδύνατη την όποια κοινωνική συναίνεση σε μια ενδεχόμενη καταδικαστική απόφαση.

Ταυτόχρονα σε μια περίοδο παρακμιακής αποσύνθετης αξιών και θεσμών σε μια ατμόσφαιρα διάλυσης και σήψης, όπου η δικαιοσύνη ανέλαβε να -εξκαθαρίσει- το όλο θέμα γύρω από τα σκάνδαλα, έρχονται οι συγκεκριμένες αποφάσεις να αποδείξουν ότι η δικαιοσύνη υπάρχει και απονέμεται, δια το κράτος δικαιου λειτουργεί, το φταιό μα ποδίζεται στην ασφάλεια, η δικαιοσύνη αναβαπτίζεται, ανακτώντας και εδραιώνοντας το κύρος της.

Γνωρίζουμε ότι τα περι ανεξαρτησίας της δικαιοσύνης είναι φλημανήματα, είναι το άλλοθι που εξυπηρετεί την απρόσκοπη λειτουργία της που στόχο έχει την υπεράσπιση -πρόσποτη των συμφερόντων των εξουσίας, ότι η ποινική -προστασία- είναι δργανό της πολιτικής εξουσίας που κατέχει και ορίζει τους μοχλούς, τις συνισταμένες της κατεστημένης τάξης, ότι η δικαιοσύνη-υπηρέτης των συμφερόντων του καθεστώτος, είναι η άλλη όψη του ίδιου νομίσματος της θεορηποιημένης βίας, της νόμιμης εκμετάλλευσης, του νόμιμου ελέγχου κάθε πτυχής της ζωής μας.

Δεν έχουμε την αυταπάτη ότι η ιστορία αυτή τελειώσει. Εκκρεμεί ακόμη η δίκη των Κλέαρχου Σμυρναίου - Χριστόφορου Μαρίνου, ενώ στις 12 Μάη γίνεται η δίκη των Μάκη Μπουκουβάλα - Βαγγελίως Βογιατζή για την υπόθεση της κλοπής των όπλων της Ραφήνας.

Ενώ, παραμένουν ακόμη καταζητούμενοι ως -τρομοκράτες- και υπαψήφιοι δολοφόνοι μεταξύ των Αβραάμ Λεοπόργουλου και Γιώργος Μπαλάφας.

Γνωρίζουμε ότι αν αυτή τη φορά οι μηχανισμοί καταστο-

Λίγα λόγια...

HANAPXIA στα προηγούμενα 10 φύλλα κυκλοφορίας της δε χρειάστηκε να έχει κάποια σημείωμα για να αιτιολογήσει (ως συνηθίζεται) την έκδοσή της ή τον χαρακτήρα των γραπτών της, γιατί αυτά γίνονταν φανερά από το ίδιο το περιεχόμενό της.

Απεναντίας σ' αυτό το τεύχος υπάρχουν λίγα λόγια λόγω της επ' αρκετό χρόνο μη κυκλοφορίας της από το Νοέμβρη του '88.

HANAPXIA βρίσκεται ήδη στον 3ο χρόνο της και στη διάρκεια αυτών των χρόνων πολλές υπέρβαση οι διαφοροποιήσεις στον τρόπο έκδοσής της και κυκλοφορίας της.

Το πρώτο φύλλο συνέπεσε με τα πολύ σημαντικά γεγονότα της Καλογρέας, που οδήγησαν στην δολοφονία του Μιχάλη Πρέκα και την αύληψη των δύο συντρόφων μετ

Ανδρέας Παπανδρέου: ΜΥΘΟΣ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Το πρόσωπο σύμβολο, οι αρχηγοί, είναι άνθρωποι με ιδιότητες μεταφυσικές, μαγικές, γιατί πρέπει να ενσαρκώνουν τις προλήψεις και δεισιδαιμονίες της λαϊκής μάζας. Σε παλιότερες εποχές μάλιστα, σπους βασιλιάδες «έδιναν» και διαφορετικό χρώμα αιματος. Οι ανήμποροι άνθρωποι ταυτίζονται με τον αρχηγό-σύμβολο, ίδεα — τον επιμερίζουν μέσα τους και έτσι ο καθένας γίνεται ένας μικρός αρχηγός, επλύνοντας μ' αυτόν τον τρόπο τις όποιες φιλοδοξίες - επιθυμίες του για μια θέση στην κοινωνική και πολιτική ιεραρχία.

Στην μεταπολιτευτική Ελλάδα πολλές συζητήσεις έγιναν και συνεχίζουν να γίνονται για το πρόσωπο του **Ανδρέα Παπανδρέου**. Πολλοί μέσα από το πλήθος μένουν άφωνοι στη θέση του Αρχηγού, και άλλοι ουρλαύζουν σοκαρισμένοι. Οι πιο φύχραιμοι προσπαθούν να ανακαλύψουν τις μικροστικές, ικανότητες της επιτυχίας του, τα ταλέντα του, τις μαγικές του ιδιότητες, ενώ δεν είναι λίγοι εκείνοι που προσπαθούν να τον εμπνεύσουν από την φυχαναλυτική οποιαστική.

Όπως όμως και νάχουν τα πράγματα δεν πρέπει να κάνουμε εκτιμήσεις για πρόσωπα και πράγματα χωρίς να εντοπίσουμε τις ιστορικές κοινωνικές συνθήκες που δημιουργούν έναν Βοναπάρτη, έναν Χίτλερ, έναν Στάλιν, ή στη δική μας περίπτωση έναν Βεντζέλο, έναν Καραμανλή, έναν Ανδρέα Παπανδρέου.

Ο Ανδρέας Παπανδρέου στην Ελλάδα ευαγριώνει τις επιθυμίες, τις φιλοδοξίες, τις προλήψεις, τα στερεότυπα, και τις δεισιδαιμονίες της ουγκυρότης μικροστικής τάξης. Όμως δίχως την υπήρξη και ανάπτυξη του ΠΑΣΟΚ δεν θα υπήρχε ο Ανδρέας όπως και δίχως την μεγάλη μικροστική μάζα δεν θα υπήρχε το ΠΑΣΟΚ.

ΠΡΙΝ

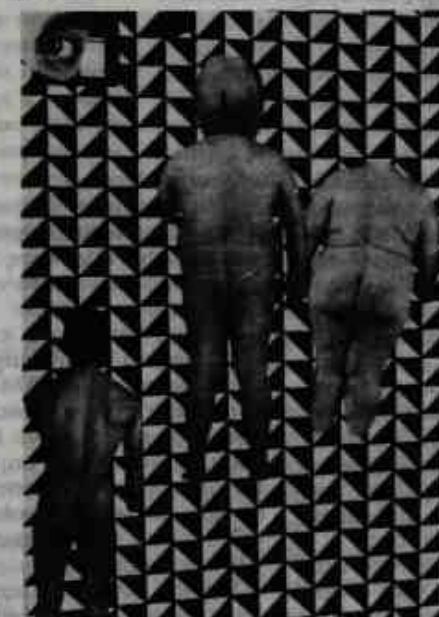
Η καθυστέρημένη, ανάπτυξη του καπιταλισμού στην Ελλάδα μαζί με τις αντιφάσεις του κάνουν έκδηλη την παρουσία τους ευδίξ μετά τον πόλεμο.

Η καταστροφή της μικροδιοκτησίας στον πόλεμο ήταν ιδιαίτερη συνθήκη για την μετέπειτα εκβιομηχάνιση της ελληνικής οικονομίας. Όμως η απουσία εθνικής αστικής τάξης που θα αναλάμβανε την οργανική ανέλιξη του καπιταλισμού ήταν μία από τις αιτίες να αναβάλλεται συνέχεια ο εκσυγχρονισμός. Άλλη αιτία ήταν η απουσία κρατικού επενδυτικού προγράμματος. Έτσι λοιπόν όλη η οικονομική δραστηριότητα στρέφεται στις τριτογενείς απασχολήσεις με αποτέλεσμα την παθολογική διόργανη του τομέα των υπηρεσιών. Το γεγονός αυτό είχε σαν αποτέλεσμα την διέρυνση της μικροστικής τάξης. Ενώ πογκοσμίως η μεσαία τάξη συρρικνώνεται, η Ελλάδα είναι η χώρα με την μεγαλύτερη μικροστική τάξη.

Η μεσαία τάξη που δημιουργείται στη δεκαετία του '50 μπαίνει ορμητικά στο προκάτιο τη δεκαετία του '60, και απαιτεί θέσεις στην πολιτική και κοινωνική ιεραρχία μιας και είναι η απόλυτη πλειοψηφία και η κοινωνική βάση του καθεστώτος. Πιέζει για εκσυγχρονισμό και συμπεριφέρεται γύρω από το πολιτικό και αστικό σχήμα μιας Ενωσης Κέντρου.

Όμως το κράτος εξακολουθεί να ελέγχεται από δοιάλογους, μαυραγορίτες, αυλοκόλακες, αντικομμουνιστές,

Παρ' όλη τη νίκη της Ε.Κ. στις εκλογές του '64 οι όποιες προσπάθειες εκσυγχρονισμού που επιχείρησε ο Γ. Παπανδρέου προσκρούουν στα καθυστερημένα τμήματα της εξουσίας και δημιουργούν τη **ρήξη**. Σε κοινωνικό επίπεδο η **ρήξη** εκφράζεται με τα Ιουλιανά όπου εκδηλώνεται ένα είδος ριζοσπαστικοποίησης της μικροστικής τάξης. Αυτή τη ριζοσπαστικοποίηση των μικροστών εκμεταλλεύεται ο Ανδρέας Παπανδρέου και εμφανίζεται στο πολιτικό προσκήνιο σαν **τάση** κεντροαριστερής απόκλισης που τη θεωρητική της θεμελίωση θα τη βρούμε στο περιοδικό του **«ΝΕΟΙ ΔΡΟΜΟΙ»** όπου το Γενάρη του '67 γράφεται το εξής: «Τα συμφέροντα των εργατών, αγροτών και ενάς σημαντικού τμήματος της μεσαίας τάξεως είναι μάλλον συμπληρωματικά στο σύνολό τους παρά ανταγωνιστικά (!!!)... Μ' αυτή την έννοια η κεντροαριστερά είναι κέντρο εφ' όσον εκπροσωπεί πολίτες με κεντρώα φρονήρατα, αλλά αριστερά απλήματα».

Η ΜΕΓΑΛΗ ΠΟΡΕΙΑ

Η δικτατορία θα ανακόψει αυτές τις διδούσιες αλλά ταυτόχρονα θα τις υποβοηθήσει με τον τρόπο της. Οπωδήποτε όμως θα τις αναβάλλει. Ο Ανδρέας δεν βιάζεται. Αναλαμβάνει «τουριστική» αντίσταση δημιουργώντας το γελού ΠΑΚ περισσότερο για να δημιουργήσει «αγωνιστές» που θα τους χρησιμοποιήσει στο καντινό μέλλον. Παράλληλα με το διάσκοπο του ζητιάνου μαζεύει από παντού ιδεολογίες, εθνικισμούς, αστιαλισμούς, τριτοκοσμικές ιδεολογίες, γιουγκοαλβικές αυτοδιοικησίσεις, πρώτων μαρξισμούς, και ό,τι είναι δυνατόν, για να «μαρζέψει» όσο το δυνατόν περισσότερους αφελείς την κατάλληλη στιγμή.

Η δικτατορία καταρρέει, δημιουργώντας ταυτόχρονα εκείνο το γλωσσικό στρώμα των αντιστασιακών που θα παίξει κυρίαρχο ρόλο στο πολιτικό παιχνίδι της μεταπολιτεύσης.

Ο Ανδρέας έρχεται στην Ελλάδα με μεγάλες φιλοδοξίες και συνέχει αυτό που άφησε στη μέση λόγω δικτατορίας. Θέτει το ζήτημα της αντιρρήσης του ΠΑΣΟΚ. Η κρίση της παραδοσιακής Δεξιάς και η αναπαρξία της αριστεράς είναι θετικές προϋποθέσεις για την επιτυχία των σχεδίων του Ανδρέα Παπανδρέου.

Αντιπασιακοί, καθηγητές, διανοούμενοι, επαγγελματίες πολιτικοί, δηλωσίες κομμουνιστές, τροποκιστές, συσπειρώνονται και δημιουργούν ένα μωσαϊκό το ΠΑΣΟΚ. Αυτοί οι κύριοι είναι που δίνουν την απαιτούμενη αίγλη για να εισχωρήσει το ΠΑΣΟΚ στην κοινωνία.

Αφού χωρίζουν την κοινωνία σε προνιμιαρχους και μη προνιμιαρχους και με τις ταμπέλες **Εθνική Ανεξαρτησία, Λαϊκή Κυριαρχία, Κοινωνική Απελευθέρωση, Σοσιαλισμός** ανοίγουν «το μαγαζί» — προσφιλής χώρος μικροστικής αποχαύνωσης — και εισέρουν μάζικά οι μέχρι πρότινος εφουσαμένοι πολίτες. Η «σοσιαλμανία» γίνεται σημαία όχι μόνο των μικροστικών στρωμάτων αλλά και μερικών τμημάτων της άρχοντος τάξης. Αυτή η **σοσιαλμανία** είναι που καθαγιάζει και νομιμοποιεί τον άπληπτο χαρακτήρα των μικροστών και τις στέλνει κατά κόμμα στην αγκαλιά του ΠΑΣΟΚ. Εται λοιπόν ο χονδρέμπορας, ο εργολάβος, ο περιπτέρας, ο θεριώρας, ο δημόσιος υπάλληλος, όλοι αυτοί που νομίζουν ότι αρκεί να φορέσουν φράκα και χρυσή αλυσίδα για να αλλάξει η ζωή τους, αισθάνονται πλέον και μη προνιμιαρχούς και σοσιαλιστές.

Δίχως να χρειαστεί να αλλάξει ρόλους και αξίες αυτό το μεσαίο κοινωνικό στρώμα δίνει το στίγμα για τις μετέπειτα εξελίξεις του ΠΑΣΟΚ. Ο Ανδρέας που αφουγκράζεται τα ενοτικά τους γίνεται ο κύριος και μοναδικός εκπρόσωπος τόσο της πολιτικής τους όσο και της ηθικής τους.

ΣΤΗ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ — ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΡΕΥΣΗ

Το κράτος της δεξιάς, της καταστολής, του αντικομμουνισμού, της ασυνυμεροτάτης υποχώρει μπροστη στην οριητική άνοδο των μικροστικών στρωμάτων που απαιτούν την ΑΔΔΑ-ΓΗ.

Ο «σοσιαλιστικός σουρεαλισμός» του ΠΑΣΟΚ γρήγορα μεταβάλλεται σε «ριζοσπαστικό ρεαλισμό», αφ' όπου ο Ανδρέας ανέλαβε τη διαχείριση του Κράτους. Το αίτημα για εκσυγχρονισμό πέρνανε αναγκαστικά τόσο μέσα από τη σύγκρουση με την παρασποτή αστική τάξη όσο και μέσα από τη ρήξη με τους μικροστούς και τις συντεχνίες.

Το ΠΑΣΟΚ ως κόμμα της εξουσίας και της τάξης δεν ήταν διατεθειμένο για συγκρούσεις με τα αφευτικά. Δεν ήταν όμως δυνατόν να έρθει και σε ρήξη ώπετε με την εκλογική και κοινωνική του βάση με τις συντεχνίες των μικροβιοτεχνών, μικρεμπόρων, υπαλλήλων.

Προς τούτο επιχείρησε τον ιδεολογικό έλεγχο της κοινωνίας. Μέσα από την επιβολή «κοινωνικοποίησεων» και «καυτοδιαχείρισεων» προσπάθησε να πείσει τους εργαζόμενους ότι τα «καγκάδα» ανήκουν στους ιδίους μακροπρόθεαρια.

Στους μικροστούς συνέστησε τους Συνεταιρισμούς για να τους συγκεντρώσει — μια μορφή αυλογικής ευθύνης απέναντι στις Τράπεζες δηλαδή — και αφού απέτυχε προώθησε το επιχειρηματικό πρότυπο Λουύμπαρη-Κοσκωτά. Στη νεολαία προσπάθησε να «πατήσει» το υπουργείο του Λαλιώτη. Απέτυχε η προσπάθεια ιδεολογικού ελέγχου σε όλους τους τομείς.

Αρχίτει, ο Ανδρέας με την κλίκα του, το ξεκαθάρισμα απους κόλπους του ΠΑΣΟΚ και τη **διαγραφή** όλων εκείνων των «καφελών» που νομίζαν και πίστεψαν ότι τα συνθήματα είναι ικανά να αλλάξουν τις τύχες των ανθρώπων. Διώχνονται όλοι αυτοί που έδωσαν την αίγλη στο ΠΑΣΟΚ στην κοινωνία.

Η ιδεολογική κυριαρχία της αριστεράς και της άκρας αριστεράς διευκολύνουν την πορεία του ΠΑΣΟΚ και τα σχέδια του

από σελ. 4

νουν ποτέ την ευκαιρία να υπογραμμίζουν τη συμμειοχή τους και να τονίζουν τους σκληρούς κοινοβουλευτικούς αγώνες που διεξάγουν εναντίον των συντηρητικών.

Οι περιβαλλοντολόγοι δίνουν χέρι βοήθειας στο κεφάλαιο και το Κράτος. Οι Πράσινοι ωστε καλά κάνουν το τελετουργικό των διαμαρτυριών, το ίδιο καλά κάνουν εποικοδομητικές προτάσεις βασισμένες σε «εναλλακτικές λύσεις». Μ' αυτό τον τρόπο παιζουν το ρόλο της «νόμιμης αντιπολίτευσης» από σύστημα, χωρίς να συνειδητοποιούν ουγίνοντα στοιχεία προκωπήστες του. Η δράση τους εξυπηρετεί την κυριαρχία. Παρ' όλο που παρουσιάζονται ότι έχουν ανώτερες κοινωνικές αξίες, πάντα τε φροντίζουν για την πολιτική αποκατάσταση των ακραίων τάσεων της αντιθέσης στο καθεστώς.

Οι Πράσινοι θέλουν να δώσουν στην κυριαρχία ένα αν. θρώπινο πρόσωπο. Ετοι πιστεύουν ότι είναι σωστό τα προγράμματα τους να χρηματοδοτούνται από το Κράτος η από τις ίδιες τις δομές που καταστρέφουν τη φύση. Τώρα μπήκαν και σε τοπικά συμβούλια με αποτέλεσμα το Κράτος να έχει τη δυνατότητα να επεκτείνει την κυριαρχία του σε περισσότερους περιφερειακούς χώρους.

Ποιοι θα είχαν στημέρον από μια προσποτική που στοχεύει στα να κάνει το κεφάλαιο να εγκαταλείψει την παράλογη ανάπτυξη του προς τον τομέα της ονομαζόμενης «βαριάς (επικίνδυνης) τεχνολογίας αντικαθιστώντας την με την -ελαφρά- (ακίνδυνη) οικολογική τεχνολογία, αν όχι αυτοί που θέλουν να διατηρήσουν το υπάρχον καινωνικό σύστημα;

Δεν ενδιαφέρομαστε αν η ανάπτυξη του κεφαλαίου είναι επικίνδυνη η ακίνδυνη. Ενδιαφέρομαστε μόνο για την καταστροφή του κεφαλαίου σαν σύστημα και του μηχανισμού του Κράτους, που το στηρίζει, σ' όλο τον κορμό.

Το οικολογικό θέμα μας ζητά να συμμετέχουμε σ' αυτό το σύστημα, προσπαθώντας να μας καθηλώσει σε μια συνεχίζομενη κατάσταση επιβίωσης. Υποτασσόμαστε και αδρανούμε διότι υποστηρίζουμε οικολογικούς αγώνες ενάντια στην επικείμενη καταστροφή του πλανήτη.

Είναι απαραίτητο να γίνει κάτι παραπάνω απ' αυτό. Η θίση μηδὲν με την καθεστηκούσα τάξη είναι μια ωτική αναγκαστική για μας. Μ' αυτή την έννοια προτείνουμε την υποθέτηση του οικολογικού αγώνα σε εξεγερτική βάση.

Η οικολογία είναι σημαντική μόνο αν γίνεται κατανοητή μέσα σε μια ριζοσπαστική προσποτική μετασχηματισμού, καθώς είναι ο μόνος τρόπος να χρησιμοποιηθεί για την επιτάχυνση του τελούς αυτής της κοινωνίας της κυριαρχίας.

Έχουμε επομένως δύο δρόμους. Ο πρώτος αρχίζει από την καταστροφή της σχέσης με την εξουσία ώστε να φτάσουμε σε μια κοινωνία ισότητας, ελευθερίας και οικολογίκης. Ο δεύτερος περιορίζεται στο να σωθεί ο πλανήτης από την ολοκληρωτική καταστροφή. Αν διαλέξουμε τον πρώτο δρόμο θα βρίσκουμε αυτορρόφους που θα μας υποστηρίζουν. Αν διαλέξουμε το δεύτερο, αυτοί οι σύντροφοι θα μας αντιμετωπίσουν σαν εχθρούς.

Είροστε και ερείς υπέρ της οικολογίας και ενάντια σε κάθε μορφή μόλυνσης αλλά βλέπουμε τον οικολογικό αγώνα μέσα σ' ένα πλαίσιο που απαιτεί την ολοκληρωτική ανατροπή όλων των σχέσεων και αξιών, πάνω στις οποίες βασίζεται το σύστημα.

PIERLEONE PORKII

ΚΛΟΦΕΝ: 'Ενας ισόβιος δολοφόνος

ΣΤΙΣ 7 Φεβρουαρίου 1988 ο διοικητής Σμικρής στρατιωτικής μονάδας, συνόμια Καρπαθάκης, διέταξε να βαφτεί το ισχυρό τοξικό δηλητήριο Κλοφέν σε ένα εγκαταλειμμένο νταμάρι στην περιοχή Αγίου Πέτρου Διονύσου πάνω από το ΙΓΜΕ (Ινστιτούτο Γεωλογικών Μεταλλευτικών Ερευνών).

Το Κλοφέν είναι συνθετικό λάδι ύδεως μετασχηματισμού υψηλής τάσης και χρησιμοποιείται στα καλοριφέρ, στα κλιμακοστάσια και από την ΔΕΗ. Ανήκει στην κατηγορία των πετροχημικών, γνωστών σαν πολυχλωριωμένα διφαινύλια και περιλαμβάνεται στην ομάδα των χλωροδιφαινυλίων (P.C.B.). Είναι ισχυρό δηλητήριο και από τη φύση του αδιάλυτο, ενώ η διάρκεια ζωής του υπολογίζεται σε 100 ως 150 χρόνια, δηλαδή δεν αφαιρώνεται από το περιβάλλον.

Μετά από λίγες μέρες, αρκετές για να διαπεράσει και να πιστοποιηθεί το έδαφος σε μεγάλο βάθος, συνέγεια του στρατού μάτσεψαν 19 βαρέλια χώμα με Κλοφέν (750 κιλά) από την περιοχή όπου είχε αφεθεί εκτεθειμένο. Όμως το κακό είχε γίνει. Το Κλοφέν βρισκόταν σε βάθος πιο μεγάλο απ' την επιφάνεια του εδάφους, απ' όπου οι στρατιωτικοί ισχυρίζονται ότι συλλέχθηκε, επειδή το χώμα ήδη είχε απορροφήσει το υγρό που χύθηκε πάνω του. Η ανομβρία αλλά κι η μεγάλη διεισδυτικότητα του Κλοφέν αυξέντειν στο να έχει απορροφήσει το δηλητήριο από το χώμα σε αρκετό βάθος.

Μετά από ανησυχία των κατοίκων και για αποφυγή πανικού, οι «αρμόδιοι δηλώσαν ότι το υπέδαφος του Διονύσου έχει αργιλλικό στρώμα, που είναι αδιαπέραστο από κάθε υγρό και θα συγκρατήσει την αυσία». Όμως στην πραγματικότητα το πρόβλημα μεγαλώνει γιατί οι δύοντες διευθύνσεως των διακλάσεων και ρηγμάτων της περιοχής είναι Νοτοανατολικά Βορειοανατολικά και Ανατολικά, δηλαδή προς τη Νέα Μάκρη και το Μαραθώνα, ενώ το αργιλλικό στρώμα είναι μόνο 2 εκατοστά σε πάχος. Έτοι αν το Κλοφέν έχει προσβάλει αυστήματα διακλάσεων τώρα θα έχει φτάσει στον υδροφόρο ορίζοντα της Νέας Μάκρης και του Μαραθώνα. Επιπλέον τα πετρώματα του Διονύσου είναι ασβεστολιθικά. Ο ασβεστόλιθος, λόγω της χημικής του σύστασης, διαβρώνεται εύκολα από το νερό. Αν και το Κλοφέν δεν είναι ειδιάλυτο στο νερό, είναι εκλεκτικά προσροφώμενο κατά 90%, δηλαδή το νερό μπορεί να χρησιμεύσει ως μεταφορέας του σύνδεσμον της ποσότητάς του, όποτε φανταστείτε τη ζημιά θα κάνει αν έχει μολυνθεί μια υδροφόρα ρίζα και στη συνέχεια ένας υδροφόρος ορίζοντας. Επειδή, λοιπόν, το Κλοφέν δεν αφομοίωνεται από το περιβάλλον, θα περιμένει «πιώνια» μέχρι τα νερά να βρουν πέρασμα από τον ασβεστόλιθο. Το νερό μπορεί να βρει δέεσδο είτε μέσω κάποιου ρήγματος (ως γνωστόν στην τεκτονική μετακίνησης του υπεδάφους οφείλεται πι άνωδος προς την επιφάνεια ή η κάθοδος των υπογείων

νερών) είτε μέσω της ενωμάτωσης υπογείων θυλάκων νερού με «ενεργά» περάσματα διαφυγής νερού, όπως πηγές, υπόγειοι ποταμοί κτλ., συνεχίζοντας έτσι το δολοφονικό του έργο.

Οι κρατικοί παράγοντες ανακαίνωσαν ότι παρακολουθούσαν τα νέρα κάποιων παρακείμενων πηγών και ότι δεν παρατηρήθηκαν ασβεστόλιθοι στην Κλοφέν. Με δεδουλεύοντας, όμως, ότι η περιοχή Διονύσου δεν μπορεί μέσω ενός υπόγειου ποταμού να διανύσει χιλιόμετρα ολόκληρα και να βγει σε μέρος που δεν μπορεί να ορίσει κανείς, μια και τα καρστικά ποτάμια (πηγές και κοιλότητες) του Διονύσου - Νέας Μάκρης - Μαραθώνα αποτελείται από ασβεστόλιθους, υπολογίζεται ότι σε μια βθαμάδα από την ρίψη του Κλοφέν η μολύνση έχει ήδη εξαπλωθεί σε βάθος 100-150 μέτρων και σε ακτίνα 10-15 χιλιομέτρων. Έτσι μια μελλοντική σταγονορροή νερού μολυσμένου με Κλοφέν από μια ρωγμή εδαφόσυμπορεί στο πέρασμά της να μολύνει όλο το οικοσύστημα της περιοχής (ζώα, φυτά, εντομά, χώμα που θα έρθουν σε επαφή μαζί του). Φαντασθείτε τι πρόκειται να γίνει με τη μορφή ρυακιού ή αν αναμιγνύει με το κοντινό φράγμα του Μαραθώνα.

Τα «μέτρα» που πήραν οι κρατικές καθώς και οι διαβεβαιώσεις για δήθεν έλεγχο του Κλοφέν ανακοινώθηκαν μόνο για την αποφυγή πανικού και το κουκούλωμα της υπόθεσης, γιατί είναι αδύνατο να παρακολουθούνται για πάντα τα νέρα των υπαρχουσών πηγών, που όλες αδειάζουν και όλες εμφανίζονται. Καθώς επίσης είναι αδύνατο να προβλεφθεί το σπάσιμο μιας υδροφόρας ρίζας ή κάποιου υδροφόρου ορίζοντα, Δηλαδή, μπορεί το μολυσμένο νερό, που έχει προσβάλει μια υδροφόρα ρίζα, να εμφανιστείς λίγες βδομάδες, αλλά μπορεί να κάνει και χρόνια ή να μείνει κλεισμένο για πάντα σε υπόγειους θυλάκους που έχουν δημιουργήθηκε ανάμεσα σε «αδιάβροχα» αδιαπέραστα από το νερό πετρώματα. Και στην τελευταία, όμως, περίπτωση ο κινδύνος είναι μεγάλος. Μια τεκτονική μετακίνηση, δοχετά από το πόσο ισχυρή είναι, μπορεί να δημιουργήσει σπάσιμο των πετρώματων και διαρροή σε όλες υδροφόρες ρίζες εν ενεργείᾳ της. Δηλαδή το μολυσμένο από το Κλοφέν νερό, χώμα ή αποδημητικό θάλασσας ή αιθανάτης, μπορεί να κάνει και χρόνια ή να μείνει κλεισμένο για πάντα σε υπόγειους θυλάκους που έχουν δημιουργηθεί στο νέα υδροφόρο ρίζα.

Το μεγάλο ψέμα της υπόθεσης ήταν αι μετρήσεις. Μετρήσεις που δεν μπορούν να είναι αντικειμενικές, διότι δεν είναι δυνατόν να διανυθεί την τιμωρία από τους ημικούς αυτούργους και συνενδόχους του, το κράτος και την εξουσία. Α' λο ένα έγκλημα θα μείνει αιτιωρητό, καθώς οι εφησαχούμενοι το έχουν κιάλια δεχάσει.

ΕΝ ΚΑΤΑΚΛΕΙΔΙ: Πόσο ακόμα Κλοφέν και κάθε είδους τοξική μολύνση των πλανητή χωρών για το έρουμε; Είναι καιρός να πάρουμε τις τύχεις μας στα χέρια μας και να διασούμε στους κρατικές να φάνε το Κλοφέν

Σαν ένα μικρό δείγμα αλληλεγγύης στον Νίκο Τσουβαλάκη δημοσιεύουμε το κείμενο, που μας δόθηκε από την Επιτροπή συμπαράστασης.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥ Ν. ΤΣΟΥΒΑΛΑΚΗ ΜΕ ΤΑ 2/3 ΤΗΣ ΠΟΙΝΗΣ ΤΟΥ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 105-110 Π.Κ.

ΠΡΟΣ ΚΑΘΕ ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΣΚΕΠΤΟΜΕΝΟ ΑΝΩΡΩΠΟ.

Ο Ν. Τσουβαλάκης κατάγεται από τα Χανιά Κρήτης. Γεννήθηκε τον Αύγουστο 1952 στην φωταγούετονιά της Νίκαιας Πειραιώς όπου, έμεινε μέχρι τα 18 του χρόνια στις τρισάθλιες εργατικές πολυκατοικίες μαζί με την πάμπτωχη οικογένειά του.

Έχει όλα 5 αδέλφια.

Όταν τελείωσε το γυμνάσιο με έξοδα της Νονάς του αποφάσισε να μπαρκάρει στο Εμπορικό Ναυτικό μη αντέχοντας άλλο την εξαθλίωση και μιζέρια που ήταν γεγονός στην οικογένειά του. Μπάρκαρε με το πλοίο Κίνη από το Αμβούργο για την Αμερική με 20 λίρες μισθό.

Γρήγορα κατάλαβε ότι η μισθωτή εργασία ήταν ένα αλλο μέσο συγκριτικής μιζέριας.

Αποφάσισε ν' αφησει το πλοίο.

Εγκαταστάθηκε πιο στην Αμερική. Διαυλένοντας εκεί κατάφερε να σπουδάσει χρηματικός τεχνολόγος στον Έλεγχο Τροφίμων στην MASS. U.S.A.

Γύρισε στην Ελλάδα μετά έτη παραμονής, στις ίδιες κοινωνικοικονομικές συνθήκες καταναγκαστικής επιβίωσης.

Μη αντέχοντας άλλο αποφάσισε μαζί με τον αδελφό του Θεόδωρο να ληστέψουν την Γενική Τράπεζα της Νίκαιας στις 19 Αυγούστου 1977. Μετά περιπέτειώδη κατα-

θεομοποιημένος μηχανισμός της δικαστικής εξουσίας έχει αναλάβει στη σημερινή συγκυρία πρωτεύοντα ρόλο στην πολιτική κρίση και το σκάνδαλο Κοσκωτά. Η ενίαση του ρόλου της αστικής δικαιοσύνης και η αυξανόμενη επέμβαση της στα κοινωνικά-πολιτικά ζητήματα μας ενδιαφέρει κατά κύριο λόγο σ' αυτό το άρθρο. Γιατί για τους αναρχικούς η δικαστική εξουσία είναι πάντα ένας κατασταλτικός μηχανισμός, που στρέφεται ευάντια σε οσους αντιστέκονται στις επιλογές του κράτους.

Στη σημερινή περίοδο της πολιτικής κρίσης απ' το ακάνθαλο Κοσκωτά και τις αντιπαραθέσεις των διάφορων μηχανισμών της εξουσίας για τον έλεγχο της διαχείρισης του συστήματος και της κοινωνίας, προβάλλεται απ' τον αστικό τύπο και από τους αντιμαχόμενους μηχανισμούς, ο ρόλος της δικαιοσύνης ως μηχανισμός κανούν να παρέμβει για να ξεπεραστεί η κρίση.

Δεν είναι η πρώτη φορά που ένας μηχανισμός της εξουσίας, αναλαμβάνει να παιξει κυρίαρχο ρόλο στα κοινωνικά δρώμενα. Στη δεκαετία του εξήντα ανέλαβε ο στρατός να στηρίξει τη συνοχή του συστήματος, όταν το αστυνομικό κράτος της «αντικομμουνιστικής» δεξιάς και του κέντρου απέτυχε. Η δικαστική εξουσία αυμετείχε άμεσα και συμπληρωματικά με το στρατό στη διαχείριση του συστήματος, με τα γνωστά επακόλουθα για οσους αντιστέθηκαν.

Μετά τη μεταπολίτευση η πολιτική εξουσία ανέλαβε τον έλεγχο της κοινωνίας και του συστήματος και οι μηχανισμοί του στρατού και της δικαιούς υπηρεσίας παραμερίστηκαν από κυρίαρχο σε αυτονόμημα πώματα.

Το ΠΑΣΟΚ με την ανοδό του στην εξουσία ενίσχυσε τους κατασταλτικούς μηχανισμούς για να μπορέσει να επιβάλλει την πολιτική του. Η επίκληση της

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟ ΝΙΚΟ ΤΣΟΥΒΑΛΑΚΗ

**12 ΧΡΟΝΙΑ ΦΥΛΑΚΗΣ ΘΑΝΟΥΝ ΠΙΑ.
ΟΙ ΕΠΙΣΗΜΟΙ ΚΛΕΦΤΕΣ Μ' ΕΠΙΚΕΦΑΛΗΣ
ΤΟΝ Α. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ ΕΙΝΑΙ ΕΞΩ. ΝΑ
ΓΙΝΕΙ ΔΕΚΤΗ Η ΑΙΤΗΣΗ ΤΟΥ.
ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΕ ΤΑ 2/3 ΤΗΣ ΠΟΙΝΗΣ ΤΟΥ.
ΚΑΙ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΝ ΟΙ ΔΙΩΣΕΙΣ
ΣΤ' ΑΔΕΛΦΙΑ ΤΟΥ.**

**ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΘΕΙΤΕ ΣΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ.
ΑΡΚΕΤΑ ΨΗΦΙΖΕΤΕ.**

ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ Ν. ΤΣΟΥΒΑΛΑΚΗ

διωχεί συνελληφθησαν.

Ο Νίκος καταδικάσθηκε σε 20 χρόνια φυλακής και σε 7 χρόνια ο αδελφός του.

Δικάσθηκαν και καταδικάσθηκαν σε πρώτα και τελευταίο βαθμό χωρίς εφεση, χωρίς αναίρεση, χωρίς δικηγόρους.

Μέσα στην φυλακή εξελίχθηκε σ' ένα θαυμάσιο καλλιτέχνη και διοργάνωσε διάφορες εκθέσεις πινάκων μαζί μ' άλλους συγκρατούμενους του κερδίζοντας μάλιστα και το Α' Βραβείο στην Α' Πανελλήνια έκθεση της Αθήνας.

Παράλληλα συμμετείχε συνεχώς στο κίνημα φυλά-

κών για την υπεράσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Αυτό του σποίχεις μερικές μεταγωγές. Πέρασε σε σκληρή απομόνωση και στην Κέρκυρα.

Τον Σεπτέμβρη 1986 κατέρχεται σ' απεργία πείνας στις φυλακές Αλικαρνασσού Ηρακλείου Κρήτης με αίτημα την αποφυλάκισή του. Εγγίζοντας τα όρια του θανάτου την Κυβέρνηση κάτω από πίεση ατόμων και ομάδων του διακόπτει 2 μήνες την ποινή και τον μεταφέρει στο Τζάνειο, παράλληλα του μειώνει κατά δύο χρόνια την ποινή του υπογραφαμένη διαδοχικά από τρεις Υπουργούς επί της Δικαιοσύνης κ.κ. Μαγκάκη, Κακλαμάνη, Βερυβάκη.

Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας δεν δέχεται να υπογράψει.

Αυτή τη στιγμή ο Ν. Τσουβαλάκης συμπλήρωσε τα 2/3 της ποινής του στις Ελληνικές φυλακές.

Ηδη υποβάλλει αίτηση στο Συμβούλιο Πλημμύρων Χανίων Κρήτης για την αποφυλάκισή του.

Εμείς, σαν επιτροπή συμπαράστασης, έχουμε συγκεντρώσει εκαντοντάρες χιλιάδες υπογραφές ανωνύμων και επωνύμων πολιτών για την αποφυλάκισή του.

Την αποφυλάκισή του έχουν ζητήσει: η επιτροπή Θεολόγων, ο σύλλογος κοινωνικών Λειτουργών Ηρακλείου Κρήτης, 45 δικηγόροι Ηρακλείου Κρήτης, ο Π. Αυτιδημάρχος Ηρακλείου Συρτάκης, η Πατιδαγωγική Ακαδημία Λαμίας, η Κίνηση για την υπεράσπιση Κοινωνικών και Πολιτικών δικαιωμάτων, οι Πράσινοι (Grael) Ευρωβασιλεύεταις με σχετική επερώτηση στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, η Ανανεωτική Αριστερά και μ' ερώτηση στην Βουλή του Λ. Κύρκου.

Καλλιτέχνες και δημοσιογράφοι μ' επικεφαλής του φίλο του Γ. Βότση.

Αυτή τη στιγμή με βάσει τα πιο πάνω άρθρα ζητούμε από την Ελληνική Δικαιοσύνη να εφαρμόσει και στην περιπτώση του Ν. Τσουβαλάκη την ίση μεταχείριση και να τον αποφυλακίσει σαμέσως διότι συντρέχουν άλλες οι νόμιμες προσποθέσεις για την υφή όρου απόλυτην του.

Ευέλπιοτούμε στην ηθική συμπαράστασή σας.

Η Επιτροπή συμπαράστασης

**Η «ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ» ΤΗΣ
ΑΣΤΙΚΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΤΟ ΆΛΛΟΙ
ΓΙΑ ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ**

**Η «ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ» ΤΗΣ
ΑΣΤΙΚΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΤΟ ΆΛΛΟΙ
ΓΙΑ ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ**

«ανεξαρτησίας» της δικαιοσύνης αποτέλεσε το άλλοι για την κατασταλτική επεμβασή της στην κοινωνία. Παράλληλα η άμβλυνση των κοινωνικών αγκρούσεων, η αφομοιώση από το πασοκοκάρατος και τη παρατίθηση απ' τους ταδικούς και κοινωνικούς αγώνες ενισχύουσαν το ρόλο των μηχανισμών καταστόλης, άρα και της δικαιοσύνης και με την προσπάθεια αποδειλογκοποίησης και αποπολιτικοποίησης τους ως αυτονόμων μηχανισμών του κράτους αύξησαν το κύρος τους.

Η «ανεξαρτητητή» δικαιοσύνη συμμετέχει ενεργά στην κατασταλτική επεμβασή της δικαιοσύνης στα κοινωνικά προβλήματα. Ας θυμηθούμε πόσες φορές οι εργαποτάρες συνδικαλιστές έτρεχαν στο δικαστήριο για να βρουν το «δίκιο» τους. (Ως γνωστόν στις διαδηλώσεις των εργατών βέ-

βαια μαθαίνουμε ότι νόμος είναι το δίκιο του εργάτη). Με λίγα λόγια η ίδια η κοινωνία για διάφορους λόγους παραχωρεί τα βασικά της δικαιώματα στους μηχανισμούς της εξουσίας.

Για μας η αστική δικαιοσύνη δεν είναι τοξική επειδή απλά οι θωράκει τους Τσάπουσ, το Μελίστα, το Νάσιστζικ, αποκλείει τους συνταξιούχους απ' τη ΓΣΕΕ και δεν απονέμει αωσάτα τη δικαιοσύνη, αλλά γιατί είναι ένας θεομοποιημένος μηχανισμός καταστολής της εξουσίας για τη διατήρηση της καταπίσης και της εκμετάλλευσης.

Αν σήμερα γίνεται προσπάθεια να ξεπεραστεί η κρίση διαχείρισης με την επέμβαση της αστικής δικαιοσύνης και τη συγκυριακή έκφραση του κράτους των δικαιωμάτω

Η ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ

Γράφω αυτό το άρθρο, όχι τόσο για να καταφανεί η ορθότητα των απεργιακών αιτημάτων, όσο να καταδειχθούν και να απομυθοποιηθούν όλα αυτά που συνέβονται με τον λεγόμενο συνδικαλιστικό σύνα των εργαζομένων. Και αυτό γίνεται για να φανεί η σημερινή πλέον αισθητή κατάσταση της οδρανοποίησης, του απορροσανατολισμού και της αναποτελεσματικότητας των απεργιακών συνδικαλιστικών συγών για την διεκδίκηση των στόχων και των αιτημάτων.

Η αναφορά μου αυτή, θα σταθεί στη διαρκή (τρίμηνη) απεργία των έκτακτων εκπαιδευτικών των ΤΕΙ Ελλάδας, που σαν στόχο είχε να απαιτήσει την καλύτερη αποκατάσταση μας σε κάθε εκπαιδευτική βαθμίδα, με άλλα λόγια το έκτακτο προσωπικό να ενταχθεί στο μόνιμο.

Η απόφαση της απεργίας πάρθηκε από την Ομοσπονδία των έκτακτων εκπαιδευτικών. Οι εργαζόμενοι αποδέχτηκαν παθητικά την απόφαση της Ομοσπονδίας αν και ήθελαν την απεργία, αν και συμφωνούσαν με τα αιτήματα. Η αδράνεια και η παθητικότητα εκφράζονται με τη συνολική στάση των εργαζομένων στις κινητοποιήσεις που ακολούθησαν. Σε κάθε κινητοποίηση από τις Γενικές Συνελεύσεις μέχρι την κατάληψη, ήταν αισθητή η έλλειψη ενεργητικής συμμετοχής των άμεσα ενδιαφερομένων, των εργαζομένων δηλαδή.

Οι μορφές αγώνα μετά από πολλές συγκεντρώσεις και πορείες, έφτασαν μέχρι την κατάληψη του 7ου ορόφου του Υπουργείου Παιδείας, χωρίς βέβαια η μορφή αυτή να ήταν το αποτέλεσμα, ή το αποκορύφωμα των συνδικαλιστικών κινητοποιήσεων. Αυτό φυσικά δεν ήταν τυχαίο, εφόσον έλλειπε τόσο η προσποτική όσο και η προσωπική διαμαρτυρία του κάθε εργαζόμενου - απεργού, όπου τα πάντα είχαν παραχωρηθεί παθητικά στις οποιεσδήποτε επιλογές των μελών του Διοικητικού Συμβουλίου.

Έτσι βλέπουμε σήμερα, την κάθε μορφή αγώνα να έχει χάσει το πραγματικό της περιεχόμενο και προσανατολισμό, με αποτέλεσμα ανωτερες μορφές πάλης, όπως η κατάληψη, να μην είναι ο πόλος αντίστασης ενάντια στην εργαδοσία και το κράτος. Άλλα και αποιδήποτε απεργιακή κινητοποίηση συνδυάζεται με το λιγότερο χάσιμο των μεροκάματου, ή στην επιλογή των ημερών απεργίας να παίρνονται υπόψη οι αργίες και τα Σαββατοκύριακα, ώστε οι απεργοί εργαζόμενοι να κάνουν πιο άνετα τις εκδρομές τους. Δηλαδή και «η πίττα ολόκληρη και το σκυλί χορτάτο».

Η απεργία λατιόν των έκτακτων εκπαιδευτικών των ΤΕΙ, αλλά και κάθε απεργία από όποιον χώρα κι αν προέρχεται, θαν έχει αυτά τα χαρακτηριστικά είναι καταδίκασμένη από τη γένηση της, όπως συνέβη και στον αγώνα μας που κατέληξε σε πλήρη αποτυχία των στόχων που είχαν τεθεί από την αρχή μέχρι το τέλος της απεργίας.

Στην μη ολοκλήρωση των αιτημάτων μας η Αριστερά έπαιξε και αυτή το ρόλο της για μια ακόμη φορά. Η Αριστερά συμμέτοχε στην κρατική διαχείριση, μέσα από ρεφορματικούς οδούς και ρόλους δεν είχε κανένα πρόβλημα να θυσιάσει και αυτή την απεργία,

Το γκάλοπ, ως μέσο κοινωνικού ελέγχου

Ο έλεγχος της κοινωνίας αποτελεί βασική φροντίδα της εξουσίας για να μπορεί να υποτάξει τον άνθρωπο στις επιλογές της και να διατηρεί τη κυριαρχία της.

Τη βίαιη και ωμή καταστολή έρχεται να αυτοπληρωσει ο προληπτικός έλεγχος, και ένας τρόπος για να πραγματοποιηθεί αυτός, είναι η συγκέντρωση πληροφοριών για τις γυνώμες, τις αντιλήψεις, τις πεποιθήσεις, τις αξίες, τις συνήθειες, ανθρώπων που ανήκουν σε διαφορετικές κοινωνικές τάξεις, το γνωστό γκάλοπ.

Έλεγχεται προληπτικά με το γκάλοπ κατά πάσο συνολικά η κοινωνία έχει αφομοώσει τις επιταγές του κράτους και του κεφαλαίου, για να πρωθήσει τις επιλογές του και να κατευθύνει τη κοινωνία σε σχέση μ' αυτές.

Έτοιμη για παράδειγμα στις λεγόμενες «αθώες» έρευνες αγοράς που γίνονται για τη «βελτίωση» ενός προϊόντος δε δινούμε απλά πληροφορίες, πάνω στις οποίες θα βασιστούν οι επενδύσεις και τα κέρδη του κεφαλαίου όταν πλαστάρει στην αγορά μ' επιτυχία το επόμενο «επαναστατικό» πρόϊόν, αλλά τις πληροφορίες για να πρωθήσει τη κατανάλωση και την αποχαύνωση σαν τρόπο ζωής. Οι πληροφορίες, που ζητούνται σε τέτοιες έρευνες σχετικά με τη διαφήμιση, έχουν ακόπο να την κάνουν πιο αποτελεσματική σα μέσο για την άλωση των επιθυμιών και των ενοτάτων του ατόμου και όρα πιο αποτελεσματική στην πλύση εγκεφάλου στο να το κατευθύνει στις αξίες της «καλοπέρασης», του καταναλωτισμού, του πρόσκαιρου «ευδαιμονισμού», της θεατρικής πραγμάτωσης των συνέργων.

Οι έρευνες και στατιστικές που γίνονται για γενικά θέματα έχουν ακόπο να κωδικοποιήσουν τις στάσεις μας γύρω από αυτά τα θέματα για να μπορέσουν να τις κατευθύνουν με τρόπο που να εξυπηρετεί τις επιλογές της εξουσίας, να κωδικοποιήσουν τις προκαταλήψεις μας για να τις διευρύνουν ανάλογα με τις επιδιώξεις τους και να τις παρουσιάσουν κατόπιν σαν γενικό αποδε-

κές αξίες.

Επιδιώκουν να πληροφορήσουν την κοινή γνώμη, στην ουσία μια ψευδή γνώμη που αποτελείται από ένα συνοθόλευμα προκατάληψεων, απόφεων γενικευμένων ή απλουστευμένων, και να τη χρησιμοποιήσουν σαν αναφορά για να δικαιολογήσουν την επιβολή της τάξης και της κυριαρχίας. Εδώ τα μέσα μαζικής εγκεφαλοδιαμόρφωσης, τύπος πληρόβραση, ραδιόφωνο παιζουν το ρόλο τους για τη προσαρμογή των ανθρώπων στις νέες συνθήκες αλλασσώσης.

Το γκάλοπ δίνει τις πληροφορίες γύρω από τη προσποτική και κοινωνική ζωή των αυθρώπων, που το σύγχρονο κράτος και το κεφάλαιο χρειάζεται για να επεξεργαστεί και να συνθέσει σε ελάχιστο χρόνο με τη βοήθεια της πληροφορικής και να πετύχει τον απόλυτο και ολοκληρωτικό έλεγχο πάνω στην κοινωνία. Οι στατιστικές και οι σφυγμομετρήσεις είναι το πρώτο βήμα στις προσπάθειες του κράτους να ασκεί προληπτικό έλεγχο, γεγονός που αποδεικνύεται από το επόμενο βήμα, τον έλεγχο στην πράξη, με την επιβολή θεομών, κανόνων, νόμων που η εφαρμογή τους προϋποθέτει τη καταστολή των παρεκλίσεων μέσα από βίαιες μεθοδεύσεις. Για παράδειγμα ο νόμος για τον ΕΚΑΜ που θα περιέχει όλες τις πληροφορίες για τη δημόσια και ιδιωτική ζωή του καθενός πρωθεί τη σύγχρονη μέθοδο φακελώματος που ακόπο του έχει να ελέγχει τη δράση των ατόμων, να τη περιορίσει σε πλαίσια νόμιμα και να την αφομοιώσει.

Οι επενδύσεις του κεφαλαίου και κράτους για τη τελειοποίηση μορφών ελέγχου όπως οι στατιστικές και τα γκάλοπ αποτελούν ένα μέρος των επενδύσεων που κάνει συνεχώς στον τομέα της πληροφορικής και των νέων τεχνολογιών και κάνουν φανερό ότι ο κίνδυνος για την επιβολή της απόλυτης κυριαρχίας πάνω στη κοινωνία μπορεί να μετατραπεί σε εφιαλτική πραγματικότητα αν δεν υπάρχει αντίσταση σε ατομικό και συλλογικό επίπεδο.

στο βιωμό του Συνασπισμού και των εκλογών. Ήρθε και αυτή να παίξει το κομματικό της παιχνίδι. Έχοντας στην αρχή της απεργίας ένα αγωνιστικό προασπείο, με σκοπό να κερδίσει πολιτικούς πόντους, κατέληξε, να ζεπουλήσει τις κάποιες ευαισθητοποιημένες συνειδήσεις, για χάρη του προεκλογικού συγών, με την απόφασή της να σταματήσει την απεργία μας.

Κάτω λοιπόν από την σημερινή κοινωνική και πολιτική κρίση που τα πάντα διέπονται από τους νόμους της οικονομίας, του ατομικού συμφέροντος και τις παραταξιακές πολιτικές σκοπιμότητες, βλέπουμε την σύγκρουση του εργαζόμενου με τον εαυτό του, την πλήρη αλλοτρίωση και ταύτιση του με τους θεομώνες και τις δομές του κράτους.

Η απεργιακή αυτή κινητοποίηση ήρθε να δείξει για μια ακόμη φορά το βαρύ πολιτικό και προσωπικό κλίμα της εποχής μας. Όπου κάθε μορφή αγώνα έχει χάσει το νόημά της, το περιεχόμενό της σαν πράξη ενεργητική, ικανή να διεκδικήσει τους αυτοδικούς της στόχους. Η απεργία, η κατάληψη ή η οποιαδήποτε διαμαρτυρία από πλευράς εργαζόμενων, κατάντησαν να έχουν μόνο θεαματικό ή δημοσιογραφικό χαρακτήρα και δεν λειτουργούν σαν μέτωπα πάλης μακάν να κρατούν την ουτόπιτά τους, τείνοντας να κατατήσουν τους στόχους που οι εργαζόμενοι διεκδικούν.

Σήμερα, η τάξη των εργαζόμενων έχει ληφθείσει τις μίξες της, την ιστορικότητά της, την εναντιωσή της στα κάθε αφεντικά της. Λησμόνησε τις μίξες της, τις κοινωνικές αξίες και κοινωνευτρίες.

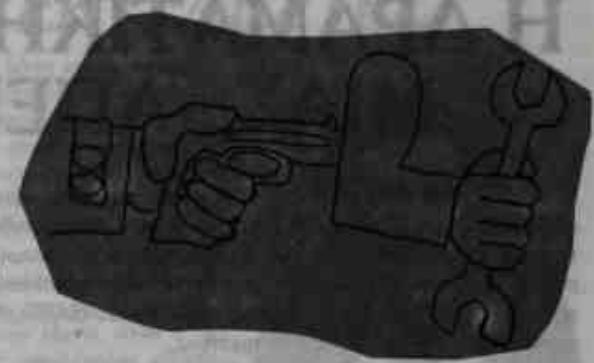
Συνθήματα όπως «Δικαίωμα στην τεμπελιά», «καταργητική» και «αυτοδιαχείριση» και αυτοδιεύθυνση των χώρων διοικείων, έχουν υποκατασταθεί από τους ίδιους τους εργαζόμενους με συνθήματα όπως «Δικαίωμα στην εργασία» και λατρεία της παραγωγικότητας με αποιούση πόρους.

Ας αναλογοισθούμε λοιπόν όλοι μας και ας νοιώσει ο καθένας συνυπεύθυνος αετούντας την αποτάση σημειώσαστε.

Πρώην απεργός εκπαιδευτικός

ΤΑΞΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ-ΑΝΟΙΞΗ ΤΟΥ 1989

ΤΑΞΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΗΛΑΠ (ΤΡΟΛΕΥ)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ-ΑΝΟΙΞΗ ΤΟΥ 1989

Ηπολιτική κατάσταση σήμερα και τα υπουργά παιχνίδια των υπαρκτών κοινωνιοβιουλευτικών κομμάτων, μας δείχνουν ότι κάθερα πως η δράση τους καμιά σχέση δεν έχει με τα τοξικά αυμφέρωτα του εργαζόμενου λαού.

Αντίθετα, μάχονται με λόσσα για την εξαπάτηση και την αποδιοργάνωση του.

Έχουμε δηλωσεις κι άλλες φορές πως αν η εργατική τάξη δεν απόμονωσε τις εταιρείες μεσαίες-κομματικές παρατάξεις και δεν αποφασίσει να πάρει η ίδια την υπόδειξη στα χέρια της βρίσκεται σε συνέγεια αποδιοργάνωσης και διαρκή φενδιδιθήση σε οποιαδήποτε από την αριστερά το κυρίαρχο ταξικό της ζήτημα που είναι η απελευθέρωση από την εκμετάλλευση και καταπίεση.

Η καθημερινή πρακτική των παραπάνω εταιριών με τις παρεμβάσεις τους στους χώρους δουλειάς (κομματικοποιημένα σωματεία), στο δευτεροβάθμιο και τριτοβάθμιο όργανα με τις διορισμένες διοικήσεις σε κοινή συναίνεση με τα κρατικά αστικά δικαστήρια, ανεξάρτητα από τις υποτιθέμενες ευκαιριακές διαφωνίες τους, μας αποδεικνύουν πως στόχο έχουν και συμφωνούν όλοι οι αυτό, την ποινικοποίηση των τοξικών εργατικών δικαιωμάτων.

Η καθημερινή πρακτική των παραπάνω εταιριών με τις παρεμβάσεις τους στους χώρους δουλειάς (κομματικοποιημένα σωματεία), στο δευτεροβάθμιο και τριτοβάθμιο όργανα με τις διορισμένες διοικήσεις σε κοινή συναίνεση με τα κρατικά αστικά δικαστήρια, ανεξάρτητα από τις υποτιθέμενες ευκαιριακές διαφωνίες τους, μας αποδεικνύουν πως στόχο έχουν και συμφωνούν όλοι οι αυτό, την ποινικοποίηση των τοξικών εργατικών δικαιωμάτων.

Οι παραπάνω εξουσιοδοτικές συγκεντρωτικές παρατάξεις, μας δεκαθαρίζουν πως είναι αποφασισμένες με τον ίδιο ζηλού να συνεχίσουν τις αντεργατικές και αυτιδραστικές τους μεθόδους, για να διασωθούν την αποδιοργάνωση και την άδρανεια προκειμένου να έχουν τον πλήρη έλεγχο στα χέρια τους και να μπορέσουν να συνεχίσουν την μεσαίη στην αποδιοργάνωση των διοικήσεων.

Παράλληλα προσπαθούν να συντηρήσουν την φευδαριθηση πως είναι οι μόνοι ικανοί και ειδικοί προστάτες των συμφερόντων μας, και με διάφορα τεχνώσματα όπως διάσπαση-ένωση και διαύληση συνεχίζουν την εξαπάτηση μας.

Είναι αυτοί που με συντεχνικό μοντέλο οργάνωσαν και λογική, έχουν κομματισθεί την εργατική τάξη σε κλαδικά κομματικά σωματεία, σε δικούς μας-δικούς σας, σε προνομιούχους κατά μία δραχμή και επιδόματα α' επιδόματα β', ώστε να φέρουν τους εργαζόμενους σε αντιπαράθεση και ρήξη μεταξύ τους, δημοσιεύοντας ετοιμένες τάξεις μέσα στην ίδια την εργατική τάξη.

Μπροστά σε αυτές τις λογικές και πρακτικές τόπλα νόχουν οι κυβερνήσεις της Νότιας Αφρικής.

Η ιστορία του εργατικού κινήματος όσο μακρινή κι αυτοί είναι, είναι γνωστή, ιδιαίτερα για δύο τις την παρακολουθούν και μάχονται για τα τοξικά δικαιώματα. Εδίσος άμως γνωστή είναι - η ιστορία και τα μαγειρεύματα των κομματαρχών. Έχουν μιλήσει πολλοί αγωνιστές και έχουν γράψει βιβλία για την πρακτική τους. Αισθανόμαστε όμως την ανάγκη να σταθούμε περιληπτικά ιδιαίτερα τα τελευταία 15 χρόνια. Μετά λοιπόν την λεγόμενη μεταπολίτευση του 74, ήρθαν και πάλι στην επιφάνεια οι προηγούμενες κομματικές παρατάξεις, με τους ίδιους απέρες τις ίδιες λογικές, αντιλήψεις και μεθόδους με στόχο και πάλι τον έλεγχο του εργατικού κινήματος. Για το σεβασμό στην ιστορία του κινήματος αναφέρουμε, πως σε όλη τη διάρκεια της στρατηγικής Χούντας, κανένα κοινωνιοβιουλευτικό κόμμα ή παράτοξη τους δεν απευθύνθηκε στην εργατική τάξη, δεν την κάλεσε σε ταξικούς κοινωνικούς αγώνες ενάντια στο βάρβαρο σύστημα της εκμετάλλευσης και καταπίεσης.

Ακόμη και την εξέγερση του Πολυτεχνείου, αρχικά την κατοίκους, όπι είναι εμπόδιο στη φιλελευθεροποίηση Παπαδόπουλου Μαρκεζήνη και τα συνθήματα ΚΑΤΩ Η ΕΞΟΥΣΙΑ, ΚΑΤΩ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ, ΚΑΤΩ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ, τα χαρακτηριστικά προβοκατόρικα. Όταν όμως στη συνέχεια είδαν ότι η εξέγερση αγκαλιάστηκε από το λαό και δεν θα μπορούσαν να ελέγχουν την κατάσταση όπως επειδίκων, άλλαζαν γράμμα και με ποινήριες μεθόδους προσπάθησαν να την κατελώσουν. Όλη η δραστηριότητά τους στρέφονταν γύρω από την νομιμοποίηση τους σαν εκσυγχρονιστές και ωραιοποιοί του συστήματος, και ο δήμεν αντιχαυντικός τους αγώνας ήταν ενάντια στους κακούς συνταγματάρχες και υπέρ της επανόδου μιας κάποιας από τις δημοκρατίες τους.

Εώς λοιπόν τα κόμματα και οι παρατάξεις τους επανεμφανίζονται με τις ίδιες λογικές, νοστροπίες και αρριστες, οι εργαζόμενος αγωνιζόμενος λαός προβληματίζεται, φάνε και μάχεται για καινούργιους δράμους και μέρες μορφές οργάνωσης τέτοιες που να του εξασφαλίζουν τον έλεγχο για να πάρει την υπόδειξη στα χέρια του αμφιθετώντας τους πλαστούς και δυοτύπους ήγειτούς.

Οι ζωνώσεις στους εργατικούς κοινωνικούς χώρους είναι γεγονός. Στήνοντας τα εργαστακά σωματεία υπό μορφή αποργάνωσης,

αρχίζει η τοξική ενότητα να γίνεται πρόξη στη Βάση, μακριά από τη δική κηδεμονία, για το κτίσμα των πραγματικών τοξικών εργατικών οργάνων και ομοσπονδιών, τέτοια που διαντόνται τη δράση τους. Όλα αυτά αρχίζουν να τρομάζουν το σύ-

στήμα και τις υπηρεσίες του, κόμματα και παρατάξεις. Η υπαρχή τους και ο μεσιτικός επαγγελματισμός τους κινδυνεύει. Πρώτοι όμως του κινδυνού του αισθανθήκαν και τον πολέμησαν ανάλογα οι ιερολόγοι του επιστημονικού συγκεντρωτισμού και εξουσιοδοτικού «σοσιαλισμού» τα λεγόμενα ΚΑΠΑ-ΚΑΠΑ μικρά και μεγάλα. Αυτοί όμως που πρωταγωνίστησαν και λωρασμένα πολέμησαν με κάθε μέσο θερπτού και αθέμιτο την αυτο-οργάνωση της ΚΚΕ με την εκπαίδευση επαγγελματικά σε τέτοια ζητήματα στελέχη του, που πρωθυπόταν την διάσπαση με τις κλαδικοπαπήσεις. Αποκαλούν τους αγωνιζόμενους μαυτζουρήδες εργάτες, πράκτορες της ασφάλειας και του αμερικανικού μπεραριαλισμού. Η κομματική τους αγωνιστική λογική και νοστροπία, έφθανε μέχρι του σπηλεού να συνεργάζονται ακόμη και με τις εργοδοσίες, προκειμένου να εξοντώσουν τους αγωνιστές που παλεύουν για αυτοργάνωση, για τοξική ενότητα και ρήξη με την άρχουσα τάξη και τους υπηρετές τους. Όλα αυτά είχαν καταγγέλθει την εποχή εκείνη. Οι είκοσι και πάνω χιλιάδες απολύτως για συνδικαλιστικός πολιτικού λόγους, και το ειδικό φακέλωμα για να μην μπορούν να πάσουν δυνλεπά πατέ και πουθενά είναι τρανταχτή απόδειξη και το απέλευθερό των βραυμέρων ενέργεια τους. Μοναδικός στόχος και δράση τους ήταν και είναι να εξαλειφθεί ο κινδυνός για αυτούς, της λογικής της αυτοργάνωσης, ώστε να μανιμοποιηθούν και να σιγαυρέψουν τους κομματικούς οργανισμούς τους σαν το κυρίαρχο διαπραγματεύτη του ιδρύτα των εργαζόμενων λαού. Παράλληλα να αποδείξουν στην άρχουσα τάξη, το κράτος και τους μηχανισμούς του πως είναι οι μόνοι που μπορούν να ελέγχουν τον εργαζόμενο λαό και πως έχουν πρόταση για το σύγχρονο και αναιμάκτο εκσυγχρονισμό της αστικής κοινωνίας. Άρα πως χωρίς αυτούς στέρημα και προσπάθεια καταστάση στην απορία επιστήμης την αδράνεια παρατάξης του κινήματος και την αφίση της πρωτοβουλίας. Από την άλλη έρχονται τελευταίοι και καταδραμένοι στα γεγονότα και οι τελευταίοι που κάθε φορά αντιλαμβάνονται το στόχο και το ρόλο των αστικών κομμάτων και των πρεσβύτερων τους. Όπως π.χ. πριν το 1967 μαζί με τα άλλα αστικά κόμματα καθιουντάνε το λαό πως κίνδυνος δικτατορίας δεν υπάρχει, ώστου πρέπει στην ανταγόνη θέση την πρωτοβουλία των αστικών κομμάτων και την αποταμίστα την αγωνίστηση της γνωρίζουν τα πάντα, έχουν αναγάγει σε επιστήμη την αδράνεια παρατάξης του κινήματος και την αφίση της κάθε πρωτοβουλίας. Από την άλλη έρχονται τελευταίοι και καταδραμένοι στα γεγονότα και οι τελευταίοι που κάθηκαν την άρχουσα την αρχή της πρωτοβουλίας της ΠΑΠΑΝΤΡΕΑΣ. Ο ΠΑΠΑΝΤΡΕΑΣ άλλως δεν σταματούσε μόνο εκεί αλλά και μετά τον εφιόλιο πόλερο που το φασιστικό κράτος εκτελείσθη τους συνταγματάρχες ΜΠΕΛΟΠΑΝΗ-ΠΛΟΥΜΠΙΔΗ και άλλους συντρόφους τους και η παγκόμια καίνη γυώμη διαμαρτύρουνται, αυτός αρνιόταν να υπογράψει ευάντια στην εκτέλεσή τους. Καμαρώστε τώρα λοιπόν το συνεταιράκι σας και φάγετε μέσα του να βρείτε τον καλό Αντρέα και το καλό ΠΑΣΟΚ. Και καλά για όλα αυτά κύριο της αριστεράς κάνετε πως δεν το αυτιληφθήκατε και δεν καταλαβαίνετε, όταν όμως ο Παπαντρέας και το κόμμα του έγινε κυβερνήση και αμέσως δήλωσες πως δεν θα έβγαινε τα συμφέροντα του κεφαλαίου, όταν ποινικοποιούνται τα τοξικά δικαιώματα με διάφορες μαρφάτικες μεθοδοδιέσεις, όταν δημιαγωγεύονται για δήμεν συμμετοχικές διαδικασίες και κοινωνικοποίησης στον καπιταλισμό και όταν καταεφτίλζε τα οράματα για ελευθερία, κοινωνική δικαιοσύνη και σοσιαλισμό εσείς τις κάνετε; Τίποτα άλλο από το να τον αναγνωρίζετε συμμετέχοντας σε όλα αυτά έστινε κι αν δηλώνατε πως διαφων

από σελ. 8

Βασική θώμας προϊόντος είναι το παζάρι και ο έλεγχος να γίνεται αφανής και επιστημονικά μελετημένος. Έτσι πώς ο εργαζόμενος λαός να αισθάνεται ότι είναι καλά οργανωμένος και νο συμμετέχει, στην οντική θώμα να μην έχει καμιώδη δυνατότητα επέμβασης και ελέγχου πάνω στις ελιτιστικές, μόνιμες, επαγγελματικές πηγαίσεις παραμένοντας απόλοις ψηφοφόρος και κατ' εντολή χειραρχοτήτης. Δεν είναι τυχαίο θώμα, πώς οι ίδιες πάντα πηγαίσεις των λεγόμενων αριστερών κομμάτων, χωρίς καμιώδη ουσιαστική και τυπική ιδεολογοπολιτική διαφορά και με τους ίδιους αριθμόμενους αστέρες, χωρίζονται και ενώνονται κάθε φορά που κινούνεται να χαθεί ο έλεγχος.

Ας σπαματήσουν λοιπόν αυτά τα λεγόμενα αριστερά κομμάτα να μας παρουσιάζονται σαν φορείς της εργατικής τάξης και σαν κατ' ειδικότητα από τα υπόλοιπα αστικά κόμματα, γιατί δεν διαφέρουν πουθενά και αε τίποτα κατ' είναι μόνο μεσάζοντες μεταξύ άρχουσας τάξης και εργαζόμενου λαού. Όλοι μαζί εκσυγχρονισμένοι πάλι, κράτος, κόμματα και μηχανισμοί τους υποκρίνονται κατ' ειδησμούντος και δημιαγωγούντος απόστολα στο θεμελιώδη θέμα της Ειρήνης. Ευτέχνεια και ακόπια κρίθουν το παιδί προκαλεῖ τον πόλεμο και κερδίζει απ' αυτόν. Είναι αι απάνταχοι εξουσίες των υπεριαλιστών σε Δύση και Ανατολή που χωρίσανε τον κόσμο για να διαιωνίσουν την εξουσία τους, να συνεχίσουν την εκμετάλλευση των λαών, και μάλιστα χωρίς να έχουν καμιά αναποστητική ιδεολογική διαφορά μεταξύ τους. Είναι οι βιομήχανοι που πουλάνε με τεράστια κέρδη όπλα στους λαούς για να αλληλοακοτώνται, τη στιγμή που οι λαοί δεν έχουν να χωρίσουν τίποτα. Είναι αι κυβερνήσεις των ΠΑΠΑΝΤΡΕΩΝ ΠΟΥ ΠΟΥΛΑΝΕ ΟΠΛΑ ΣΤΟΥΣ ΕΜΠΟΛΕΜΟΥΣ ή της IPAN-PAK για να πάρουν τις χοντρές των μίζες, ενώ παράλληλα το παιδί που απόστολοι της ειρήνης με 5-6 όλους κοπτίτες ομοιδεότες τους, είναι αυτοί που δεν διατάζουν να καταχρέωσουν τους λαούς για 4-5 γενιές με την αγαρέ του αώνα, για να αυξήσουν ακόμα περισσότερο το κέρδη τους. Είναι αι ίδιοι υποκρίτες και φαρισαίοι κειρηνιστές εκμεταλλεύτες, που μπροστά στο κέρδος δεν διατάζουν να καταστρέψουν την φύση με τα πυρονικά τους εργοστάσια, στο ονόμα της δήμεν ανάπτυξης καίγοντας δάση, και μολύνονται τη θάλασσα με αποτέλεσμα τον αργό μας θάνατο. Τέλος, αι ίδιοι αυτοί εξουσίες και υποκρίτες α' όλο τον κόσμο μας αποδεικνύουν με την καθημερινή τους πρακτική πώς δεν διαφέρουν σε τίποτα μεταξύ τους, όταν συνδιαλέγονται και συγκαλύπουν καταπεπτικά φασιστικά καθευπάτα, όπως στη Ν. Αφρική, στη Λ. Αμερική και στην πολύ κοντινή μας Τουρκία, που καθημερινά βασανίζει και στέλνει στην κρεμαλά αγνωστές του εργαζόμενους λαού. Η Ειρήνη θώμα είναι υπόθεση όλων των καταπομένων στο κόσμο λαών, είναι υπόθεση της παγκόσμιας εργατικής τάξης που πρέπει να ανατρέψει τα συστήματα της εκμετάλλευσης καταπίεσης και κάθε είδους καπιταλισμού, για να οικοδομήσει τη δίκαιη απαρκή κοινωνία των ελεύθερων ανθρώπων χωρίς εκμετάλλευση αυθαύτου από άνθρωπο. Και στην υπόθεση των σκανδάλων. Οι επαγγελματίες κομματάρχες, όπως σε όλα τα κοινωνικά ζητήματα ασύνταλα δημιαγωγούνται, παραπλανώνται και διαστρέβλωνται τα γεγονότα όπως βολέψει τον καθένα κάθε φορά που ενώ τα οικονομικά σκάνδαλα είναι υπαρκτά μεγάλα, και όχι μόνο αυτά, αυτοί προσπαθούν να αποκρύψουν την ουδια γένετης των σκανδάλων χρησιμοποιώντας ότι μέσω πληροφόρησης διαβέτει το καθένα τους π.χ. T.V., εφημερίδες, ραδιόφωνο κ.λπ.

Ενώ όλοι λένε ότι υπάρχουν σκάνδαλα δηλαδή κλεψύδρες από τους εργαζόμενους και ζητάνε τάχα να γυρίσει και να μπει φυλακή ο ΚΟΣΚΟΤΑΣ αφήνοντας ουσιαστικά άδικο τον ΠΑΠΑΝΤΡΕΑ και την κυβερνητική εξουσία που είναι ο πραγματικός πολιτικός υπέθυνος, κανεὶς απ' αυτούς δεν ζητάει να επιτραφούν τα χρήματα στον εργαζόμενο λαό.

Τον έναν αντεργατικό ΠΑΠΑΝΤΡΕΑ που 7 χρόνια ξέζουμει τους εργαζόμενους με την λιτότητα, τον «καθαυτισμό» που δεν διατάζει με νόμος να απαγορεύει τόχη στους βιομήχανους να δώσουν αιδηψότης ενώ παράλληλα εστήνει οργανισμούς κλεψύδρες της γνωστής ΔΕΚΟ, οι οποίες ενώ έμπλουν φραγώς στις αιδηψότητες των εργαζόμενων, από την άλλη αισιώρευνται τα χρήματα της λιτότητας και μαζί με τους ΚΟΣΚΩΤΑΔΕΣ ΤΣΑΤΣΟΥΣ ΛΑΤΕΝΗΔΕΣ και απανταχού εμπύρων άλλων, έσπηναν τις κομπίνες τους. Κερδισμένοι απ' τη λιτότητα δεν βγίκαν μόνο οι παραπάνω κομπινάδροι αλλά και διάσι οι βιομήχανοι που με διάκο τους στοιχεία παραστάζουν ποσοστό κερδών 148% επί εκαποτισμών, ενώ οι εργαζόμενοι με στοιχεία του κράτους έχουν πάνω από 20%, στις 54.000 βασικό.

Αποδεικνύεται λοιπόν πως το μεγαλύτερο σκάνδαλο για την εργατική τάξη και όλους τους καταπίεσμένους, είναι η υπάρχοντα κοινωνικό συστήματος εκμετάλλευσης, καταπίεσης.

Σκάνδαλο είναι το ότι επιτρέπουμε να μας εξουσιάζουν οι εκδότες δημογενειών, υποκρίτες και επαγγελματίες πολιτικού ντηρές. Σκάνδαλο είναι αι κάθε είδους ΠΑΠΑΝΤΡΕΟΥ, οι απόντες από τους αγώνες του λαού που τους δίνουνται το δικαίωμα να τους καταπίεσουν. Σκάνδαλο είναι αι ΠΑΠΑΝΤΡΕΟΥ που μπορούν να διχάζουν τους εργαζόμενους πουλώντας τους εργατοφύλια και αυτηρία, βρίσκοντας διωτικώς απόδιον και κατ' εντολή χειραρχοτήτης. Σκάνδαλο είναι το ότι επιτρέπουμε να μας παραστάζουν σαν νέοι σωτήρες και μεσίτες, γνωστά μητρόσημα του κεφαλαίου οι κάθε λογίς ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΔΕΣ. Σκάνδαλο είναι το ότι επιτρέπουμε να υπάρχουν τα διουκεντρωτικά κόμματα που καταρθώνουν να εξαπάτουν τους εργαζόμενους να διαχειρίζονται την θώμα τους να την διαχειρίζονται οι εκάστοτε έμποροι της πολιτικής. Γι' αυτό είναι φανερό και δεκάδαρο πώς από τα παραπάνω κόμματα, τους μηχανισμούς τους, τις λογικές και μορφές οργάνωσής τους, αι μάνιο που έχει να περιμένει καλλίτερες μέρες είναι η ύφοντα τάξη. Και πώς να μη βγει κερδισμένη όταν «ανταγωνίζονται» τα κόμματα μεταξύ τους έχουν ένα στόχο, πώς και ποιος να την υπηρετήσει καλλίτερα. Δεν σταθήκαμε διατάξει στην οργανωτική δομή των επίσημων αναγνωρισμένων αστικών κομμάτων (ΠΑΣΟΚ-ΝΔ) γιατί εξ αριστερά διακυρώνουν ότι είναι εκφραστές και υπηρέτες του ιδ. κεφαλαίου δηλαδή είναι ταξικοί εχθροί μας, και η μόνη απάντηση που τους ταυτίζει είναι η ταξική ενότητα των εργαζόμενων και ο αγώνας για την ανατροπή της κοινωνίας που πραγματίζουν.

Σταθήκαμε όμως σε ότι αφορά την κυβερνητική πρακτική και αντεργατική, αντιλαϊκή συμπεριφορά των 2 παραπάνω κόμματων. Στεκόμαστε όμως ιδιαίτερα στα λεγόμενα αριστερά κόμματα, γιατί αυτά επιτάξιαν οιβάρο ρόλο στην ιστορία του εργατικού επαναστατικού κινήματος διεθνώς, διεκδικώντας ποτέ τη πολιτική εξουσία στο νόμα του σοσιαλισμού μέσω από μοντέλα οργάνωσης που έχουν εφεύρει δηλαδή τον περίφημο δημοκρατικό συγκεντρωτισμό, που η δημοκρατία ήτοντας απούσα συγκεντρώτριας ήταν διαφορές στην κοινωνία, αλλά απλά υπάρχουν έξιπται και καστανού που λόγω αυτής της καυταράματος τους είναι φτωχοί εργάτες, καλά θα κάνουν να ευπιήσουν απ' τον βαθό τους υπό τους καλούμενο μαζί με την υπόλοιπη εργατική για την κοινωνική απελευθέρωση και τα ταξικά μας δίκαια; γιατί η ζωή δεν είναι όνερο, αλλά πρόδη και δράση. Είναι καρός λοιπόν όλοι να τους αριθμούσαμε, να τους εγκαταλείψουμε και να πάρει ο εργαζόμενος λαός την υπόθεση στα χέρια του ανατρέποντας το σπηλένο σκηνικό των αρρωστημάνων, αντεπαναστατικούν αντιλήψεων και πάνω απ' όλες τις μορφές οργάνωσης και λειτουργίας τους. Χρηματοποιήσανται μορφές οργάνωσης και λειτουργίας τέτοιες που να μας επιτρέπουν να λειτουργούμε συλλογικά και να είναι οι καθηέρητης της ελεύθερης και ιστότιμης κοινωνίας που οραματίζουμε, μια μορφή οργάνωσης που να ανεβάζει το επίπεδο του πολίτη, δηλαδή την πρωτοβουλία, την δραστηριοποίηση, την πολιτικοποίηση, την συμμετοχή και έλεγχο στα κοινά μας ζητήματα, δηλαδή την ΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ και αυτοοργάνωσή της δράσης μας. Είναι που η διαδικασία της αυτοοργάνωσης να πρωθεί τον έλεγχο των συναποφάσεων των εργαζόμενών και οι εκλεγμένοι εκπρόσωποι να πάρουνται στις συνελεύσεις, και σε περίπτωση που παραβιασθούν αυτές οι εκπρόσωποι να ανακαλούνται. Οι συγκεντρωτιστές όμως, που καταβεβαίωσαν τα οράματα και ενυπός τους ασφαλίσαν την οργάνωση και κομμουσισμό σήμερα με τον ίδιο τρόπο θέλουν να ξεφύλισουν και την λογική της αυτοοργάνωσης.

Έτσι μιλάνε για την εργατική εξουσία στην Ελλάδα της γενιοντος (ΚΚΕΕΑΡ) κλπ. για να λύσουν τάχα τα προβλήματά μας, ο σκοπός τους όμως είναι να μάζεψουν ψήφους για τις πηγείσες τους που θα τους χρηματοποιήσουν σαν όπλο στην διαπραγμάτευση με την άρχουσα τάξη και ο ΠΑΠΑΝΤΡΕΟΥ όμως σαν πιο βεταύπτως καλεί τους απόδοσές του να «αυτοοργανωθούν» για να τον διαβάσει την πρωτοβουλία, την δραστηριοποίηση, την πολιτικοποίηση, την συμμετοχή και έλεγχο στα κοινά μας ζητήματα, δηλαδή την ΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ και αυτοοργάνωσή της δράσης μας. Είναι που να ανεβάζει το επίπεδο του πολίτη, δηλαδή την πρωτοβουλία, την δραστηριοποίηση, την πολιτικοποίηση με τη δημιουργία μόνιμων επαγγελματικών πολιτικάντων καριέρας, που ο συγκεντρωτισμός παράγει αμέτρητους.

Η ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ όμως έχει τη δικιά της λογική δηλαδή τη δήμητρα

Βιβλιοπαρουσίαση

«ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ»

των Μ. Ακελόμπεργκ, Τ. Κατλαν, Λ. Ουλλίζ

(Μετάφραση, επιμέλεια, επιλογή κειμένων:

Αυτόνομη εκδοτική ομάδα)

Τρία κείμενα που αναλύουν τα από διαφορετικές οπτικές γωνίες τα γεγονότα και τις ιδεολογικές ζυμώσεις που οδήγησαν στην δημιουργία της οργάνωσης των **Mujeres Libres**¹, και γενικότερα τον ρόλο των γυναικών πριν και κατά την διάρκεια του Ισπανικού Εμφύλιου.

Αναδρομές στο μακρόχρονο παρελθόν του Ισπανικού Αναρχισμού, προωπικές αφηγήσεις ενδεικτικές της οργανωτικής φύσης των **M.L.**, συνεντεύξεις, αποσπάσματα από μπροστόρες, ανοίγουν έναν δρόμο πρόσβασης στην ιστορική αλήθεια, φωτίζοντας μια από τις λιγότερο γνωστές πλευρές της.

Γιατί, αν ο Ισπανικός Εμφύλιος σημαίνει για τους πολύ κόσμου την πάλη ανάμεσα στους Δημοκρατικούς και τον Φράνκο, και για τους Αναρχικούς την πρώτη προσπάθεια εφαρμογής στην πράξη της αντιεξουσιαστικής κοινωνίας, για τις αντιεξουσιαστικές σημαίνει παράλληλα και μια σημαντική καμπή στον αγώνα για την κατάργηση της φυλετικής ανισότητας, που τα διδάγματα της αδίει να συσχετίστονται με τις σημερινές συνθήκες.

«ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΟΥ ΣΚΟΤΑΔΗ»

του Φρίτς Λάιμπερ, εκδ. Arw Longa

Η περιγραφή φασιστικά δομημένων μελλοντικών κοινωνιών αποτελεί ένα κλισέ στην θεραπολογία των έργων επιστημονικής φαντασίας που στις απαρχές ακόμα έχει δημιουργήσει ένα είδος μακρόχρονης παράστησης. Ξεκινώντας από την εποχή της «Σιδερένιας Φέτερνας» του Jack London, του «Γενναιός Νέου Κόσμου» και του «1984», περνώντας τα ψυχεδελικά μυθιστόρημα των Φίλιπ Ντίκ και Νόρμαν Σπινέρναντ της δεκαετίας του '60 και καταλήγοντας στους σύγχρονους «κυβερνοπάνκι» έχουμε δει να περιγράφεται με το πρόσχημα της παρουσίασης μελλοντικών κόσμων, ένα πλατό φάσμα μεθόδων χειραγώγησης που κριτικάρει όφεις της σύγχρονης πραγματικότητας.

Ψυχοβιολογικοί τρόποι ελέγχου του πληθυσμού, χρήση ωμής βίας, εξουσία των μεσων μαζικής ενημέρωσης, απανθρωποποίηση των πάντων με την επέκταση της πληροφορικής είναι μερικές από τις μεθόδους που κατά καιρούς έχουν εκτεθεί, και στην ουσία καταγγέλλεται σε έργα του είδους.

Την θρησκευτική πρόληψη σαν μέσο καταναγκασμού των μαζών ανάλαβε να κάνει ο Φρίτς Λάιμπερ στο «Συγκεντρώσου Σκοτάδη». Σε ένα παρηκμασμένο κόσμο ένα Συμβούλιο Επιστημόνων παρουσιάζεται σαν εκπρόσωπος του Θεού επι της γης και αναλαμβάνουν να κυβερνήσουν χρησιμοποιώντας τις δοκιμασμέ-

Εξαιρετικά χρήσιμο βιβλίο που η έκδοσή του καλύπτει το κενό και τις απορίες που δημιούργησαν οι μεταφράσεις άλλων κειμένων σχετικών με την περίοδο '36-'39. Γιατί αν εξαρέσουμε τον Όργουελ που με την σιγουρία του αυτόπτη μάρτυρα αναφέρει στις μάχες του Εμφύλιου οι γυναίκες ήταν παρούσες παντού, και ήταν αυτούποτο να πολεμούν στην πρώτη γραμμή, τα υπόλοιπα κείμενα οι ουδείς για το θέμα είναι από ελάχιστες (π.χ. στα έργα των Άμπελ Πλαζ και Σαμ Ντόγκολφ) έως

απαράδεκτα βάρβαρες (π.χ. στο «Σύντομο Καλοκαίρι της Αναρχίας» του X.M. Ενταευμέργκερ).

Αποφεύγοντας το κλασικό λάθος των περισσότερων φερνιστικών εντύπων να αντιπαρθετεί στα «κλέα ανδρών» τα «κλέα γυναικών», για να ισοφορίσει τις εντυπώσεις, το βιβλίο με τον ήρεμο χαμηλό τόνο της ιστορικής αφήγησης θίγει σημαντικότατα ζητήματα, όπως αυτό της αναγκαιοτήτας χωριστής οργάνωσης των γυναικών στον Αναρχικό χώρο, της στάσης απέναντι στις κρατικές φερνιστικές λογικές, της πάλης ενάντια στον σεξισμό σε όλα τα επίπεδα της προσωπικής και πολιτικής ζωής.

Στα υπέρ της έκδοσης είναι οι φωτογραφίες της εποχής και η πολύ κατατοπινή βιβλιογραφία που περιλαμβάνει.

Σημειώσεις

1. **Mujeres Libres**: «Ελεύθερες γυναίκες ήταν η οργάνωση των Αναρχικών γυναικών στον Ισπανικό ερφύλιο.
2. Τζωρτζ Όργουελ: «Φόρος Τιμής στην Καταλωνία», εκδ. «Ελεύθερος Τόπος».

κατάλληλος για να διαπραγματεύεται το θέμα, αφού έκινησε την ζωή του σαν σπουδαστής θεολογίας και μέλλων κληρικός μέχρι που η βλάσφημη επιφοίτηση της αμφισβήτησης και της επιστημονικής φαντασίας του έκαναν συγγραφέα. Συνδυάζοντας όντως και οι ήρωες του τις γυναίκες του και το μίσος του για τη θρησκοληφία, καταφέρει να κάνει ένα ενδιαφέρον βιβλίο, που εκπληρώνει το οποίο για τον οποίο γράφονται όλα τα έργα του είδους, δηλαδή να προπογείται της εποχής του.

Ενδιαφέρουσες επιστημονικές υποθέσεις, όπως τα περάματα αντιπροσφοράς της προσωπικότητας και οι εφαρμογές της γενετικής τεχνολογίας, γρήγορη δράση, χιουμόρ, καθώς και μερικά υπονοούμενα για τους ακοπούς που θέτουν οι επαναστατικές ομάδες όταν πάρουν την έξουσία, όλα αυτά σε 227 σελίδες, αρκετές για να μας προβληματίσουν μήπως τελικά την επιστημονική φαντασία είναι πιο ασβαρή υπόθεση από ότι νομίζουμε...

από σελ. 3

παρελθοντολογία. Στόχος τους τώρα είναι να κατεύθυνουν τη σκέψη των ανθρώπων μέσα από τον έλεγχο των ΜΜΕ (Μαζικών Μέσων Ενημέρωσης), του Τύπου, της τηλεόρασης, στην υπηρεσία του Μεγάλου Αδελφού.

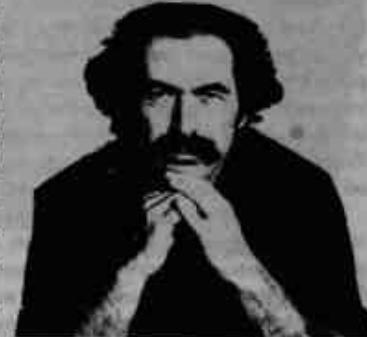
Εκπρόσωποι της Εθνικής Αντίστοιχης με επικεφαλής τον Κουτσόγιαρα, εκ πρόσωποι της γενιάς του Πολυτεχνείου, με επικεφαλής τους Λαζαρίδη-Μαζαράνη, εκπρόσωποι των νέων επιχειρηματιών με επικεφαλής τους Λαζαρίδη-Κοσκωτά, εκπρόσωποι των χαριέδων με επικεφαλής τον Τόμπρα μπαίνουν στο

ΟΙ ΕΚΤΕΛΕΣΤΕΣ

«Η τέχνη είναι μια μορφοποιημένη απάτηση του αδύνατου. Οταν η πόλη σπαραγκική κραυγή βρίσκεται το πόλη σταθερό λεζλόγιο, η εξέγερση μανούποιει το αληθινό αίτημα της και πάρνει μια δύναμη δημιουργίας από αυτήν την πίστη στον εαυτόν της. Παρ' όλο που αυτό συγκρύεται με την προκαταληψία της εποχής, το υφηλότερο ύφος στην τέχνη, είναι η έκφραση της υφηλότερης εξέγερσης.»

A. Καμύ

Σένα παλιό ορυχείο «συναντιώνται» τα τρία αδέλφια, ο Στέλιος, ο Τάσος, ο Κοσμάς, αφού προηγουμένως λήστεψαν μια τραπέζα.

Ο καθένας ξεχωριστός ρόλος, ξεχωριστός δρόμος, Η αλληλοσύγκρουση είναι αναπόφευκτη. Το γεγονός της ληστείας είναι η αφορμή να εκτυλίχθουν οι ρόλοι. Ο ένας πρεζάκιας, με τα σύνδρομα της στέρησης, της εξάρτησης.

Ο άλλος φυλακόβιος αραματίζεται το κόσμο της κατανάλωσης που δεν καταφέρει να πλησιάσει ποτέ, γυναίκες, παραλίες, Μαΐαμι, κλπ. Ο τρίτος είναι η επιλογή, η συνείδηση, η αντίσταση. Είναι αυτός που κουβαλάει τις μνήμες της πάλης της εξουσίας ενάντια στην κοινωνία, ενάντια στο άταμα. Είναι αυτός που έρει το πώς και το γιατί.

Οι Μπάτσοι κυκλώνουν το ορυχείο. Μέσα στο ορυχείο την αλληλοσύγκρουση των τριών χαρακτήρων διαδέχεται η ενότητα. Σε περνούν τους ρόλους και κάνουν την επιλογή. Αντιστέκονται μέχρι θανάτου. Ο θάνατός τους στην προκειμένη περίπτωση έδωσε περιεχόμενο στη ζωή επιβεβαίωντας πως ο θάνατος απελευθερώνει.

ΟΙ ΕΚΤΕΛΕΣΤΕΣ

Γ. ΣΚΟΥΡΤΗ

Σχόλιο του συγγραφέα

Οι «Εκτελεστές» είναι μια ιστορία βίας και αναρχίας, σαν αυτές που συμβαίνουν καθημερινά πάλι στη ζωή μας – κι όταν αργούνε να ξανασυνθένονται... μας λείπουνε!

Οι «Εκτελεστές» είναι η βία της εξουσίας πάνω στο άτομο-πολίτη κι η αναρχία του ατόμου-πολίτη επι οντοτάτη (πάντα) στην έξουσια.

(Το «άτομα» σαν υπαρξή και το «πολίτης» σαν πολιτική δράση). Οι «Εκτελεστές», στην καθημερινή πρακτική της ζωής είναι μια κάποια σημή στον οποίον από μας.

Απ' τον Προμηθέα μέχρι τους σπηλεούς αντιεξουσιαστές, το περιεχόμενο της αντίστασης ενάντια στην «ποτο-έξουσία» έχει το ίδιο νόημα. Το άτομο-πολίτης, σε μια σημή υπαρξιακού και πολιτικού αδιέξοδου, εξεγείρεται ενάντια στους καταπεστικούς μηχανισμούς, τους οποίους –κι εδώ είναι το τραγικό– αυτό το ίδιο άτομο-πολίτης έχει βοηθήσει να ερωταύνει «πουφόνιας τη νόημα», με σειρά υπο-συνειδήσεων και ασύμφορων για την

Τι απέγιναν οι διασωθέντες των «Ένοπλων Χρόνων» στη Γερμανία;

OKARL-HEINZ DELWO, που το 1975 είχε συμμετάσχει στην επίθεση που έγινε στην Πρεσβεία της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας στη Σιοκχολμή, εκτινά την ισδιά ποινή του στη φυλακή CELLE. Ο αδελφός του μπλέγμένος είχε στην υπόθεση είναι ελεύθερος και αφού άλλαξ ονόμα και εποδιόστηκε με χρήματα και νόμιμο διαβατήριο περνά ήσυχες μέρες στον Καναδά.

Η κατάσταση του GUNTER SONNENBERG δεν εχει αλλάξει πολλά, από την εποχή της σύλληψής του, το 1977. (Κατά την διάρκεια της οποίας απέκτησε πολλά τραύματα στο κεφάλι). Καταδικασμένος σε ισδιά δρισκεται σε απομόνωση στο BRUCHSAL και υποφέρει από κρίσεις επιληψίας. Πολλές είναι οι φωνές αυτών που διαμαρτύρονται και θέλουν να του δοθεί -χάρη- για λόγους μεγάλας.

Σ' έναν από τους φυλακισμένους που -διαχώρισε τη θέση του-, γνωστό από τις συνεντεύξεις που έδωσε στη φυλακή, τον Klaus Zunschke, δοθήκε -χάρη- και πρόκειται στο λίγο καιρό να εκδοσει ένα βιβλίο.

O Roland Mayer, τον συνέλαβαν το 1976, έκτιος την ποινή του μέχρι τον Δεκέμβρη του 1988. Αφέθηκε ελεύθερος υπό επιτήρηση για πέντε χρόνια και απαγόρευση αλλογής κατοικίας με απόφαση του ομοσπονδιακού εισαγγελέα Kurt Rebtman.

O Bernd Rosner, καταδικασμένος δύο φορές σε ισδιά, φυλακισμένος στο Munich - Strewing εδώ και 13 χρόνια, από τα ώπεια τα 10 τα πέρσες στην απομόνωση, είναι οσαρά δρωστος. Και γι' αυτόν επίσης έχουν γίνει πολυάριθμες αναφορές σε ανώτερες αρχές που απιτούν να του δοθεί -χάρη- για κατεπείγοντα ιατρικό λόγο.

O Horst Mahler, πρώην δικηγόρος της RAF, κατηγορούμενος για συνεργεία στην απόκτηρο δραπέτευσης του Andreas Baader, καθδύτης και για επίθεσης στις τράπεζες καταδικασμένος σε 12 χρόνια φυλακιση, είναι τώρα ελεύθερος και αφού δημόσια απακύρηξε τις σχέσεις του με το παρελθόν, θα μπορέσει να ξανανοίξει το δικηγορικό του γραφείο.

H Irmgard Moeller, η μόνη που επέζησε από τη νύχτα της 18ης Οκτωβρίου 1977 στο Stammheim, δρισκεται πάντα στην απομόνωση στη φυλακή Lubeck.

O Otto Schily, πρώην δικηγόρος της Gudrun Ensslin και του Andreas Baader είναι βουλευτής των Πραστινών στο Κοινοβούλιο.

Πέθαναν:

Georg von Rouch, Ingrid Schubert, Siegfried Hausner, Katharina Hommerschmidt, Thomas Weidbecker, Jan-Carl Raspe, Holger Meins, Gudrun Ensslin, Petra Schelm, Andreas Baader, Ulrike Meinhoff.

Υπάρχουν σήμερα στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, περίπου 80 πολιτικοί κρατουμένοι.

Κάποιοι που -διαχώρισαν τη θέση τους-, όπως η Angelika Speitel και ο Peter Jürgen Boock (καταδικασμένος σε τρις ισδιά), μπορούν να ελπίζουν συδεχόμενος ότι θα τους δοθεί -χάρη- από τον πρόεδρο της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας von Weizsäcker προσωπικά, που θα μπορούσει να κάνει μια -συμβολική χειρο-

νομία- για τους -μετανοημένους- αμφιβόλου σκοπούλητας.

Από τους Πράσινους έγινε μια κοινοβουλευτική -κίνηση για διάλογο- με τους φυλακισμένους, συνιάσσοντας κι ένα προσχέδιο αμνηστίας τον Οκτώβρη του 1987. Τι σημαίνει ομως η δηλώση της πρώην προέδρου του εκτελεστικού γραφείου των Πράσινων J. Dittfurth: -Το κράτος έχει ανάγκη από Τρομοκράτες-.

Την ίδια εποχή ο ομοσπονδιακός επισύγελος K. Rebtman δηλώνει στις

συζητήσεις να δοθεί -χάρη- ωστε από την έκτιση των 2/3 της ποινής σε φυλακισμένους με την προϋπόθεση ότι θα έχουν -αποκηρύξει έμπρακτα το παρελθόν τους-.

Κατά δάδος φαίνοταν μια -οικειότητα συμμαχία- για την υποστήριξη της ιδέας της αμνηστίας με τη συμμετοχή ορισμένων διανοούρενων, όπως του θεολόγου E. Kasemann, των συγγραφέων M. Walser, και H. Magnus Enzensberger, του Εκτελεστικού Ομοσπονδιακού Γραφείου για την προ-

στοιο του Συντάγματος (Bundesverfassungsschutz: μυστική γερμανική υπηρεσία) και τη μεσολάθηση του D.C. Bendit. Δυο άτομα που -διαχώρισαν τη θέση τους- και απαλλάχτηκαν από τις ποινές, συμπαραστέκοντας σ' αυτό το ξεκίνημα: η A. Proll και ο C. Wackernagel.

Ταυτόχρονα η μυστική γερμανική υπηρεσία επιχειρεί ένα παράδοξο κι απροοδοκητό διάθημα: απειθύνεται στον C. Bendit (στην εκδότη της εβδομαδιαίας Plasterstrand στη Φραγκφούρτη) - καθόσον έχει το ρόλο του μεσολάθητη - και δηλώνει ότι θα προσφέρει σ' όσους -διαχωρίσουν τη θέση τους- βοήθεια και πορογές διάφορων υπηρεσιών, έτοι -ώστε να οικοδομήσουν μια νέα ζωή ...

Αυτό που παραμένει διάχυτο είναι: -αμνηστία για ποιον-; για όλους; ή μόνο για όσους κάνουν -δηλωση μετανοίας-.

Υστέρα απ' όλα αυτά, για πρώτη φορά, το Δεκέμβρη του 1987 οι αγωνιστές του -κινήματος της 2ας Ιουνίου-³ επιποσαν επιτέλους τη σιωπή τους: δύο μέλη της οργάνωσης στη R. Fritsch και στη R. Reinders που δρισκούνται στη φυλακή από το 1975, βγάζουν μια διακήρυξη στην οποία κατηγορούν τους Πράσινους για -υποκρισία-: ...Οι πράσινοι σήμερα με το να μην εκμεταλλεύονται την ευκαιρία να παρουσιάσουν τους -διαχωρισμένους- σα μαριονέτες, δύνανται αλλο από το να τεκμηριώνουν την αλλοτριωσή τους... χωρίς κανένα πρόβλημα γυκατάζειν μια Αρχή του Αστικού Δικαίου, σύμφωνα με την οποία η δικαιοσύνη θα πρέπει να είναι η ίδια για όλους και όποιος ο καθένας έχει τα δικαιώματα για μια δίκαιη δίκη. Η γυκατάζειν αυτής της αρχής είναι η έναρξη των φαινομάνων. Τι να οκεφει κακείς για ένα διάλογο "ανοιχτό" με πρόσωπα επιλεγμένα πιον από κλειστές πόρτες;...

Τον ίδιο τόνο έχει και η διακήρυξη των τριών μελών της RAF που δημοσιεύτηκε στις 8 Αυγούστου '88 στην βερολινέζικη εφημερίδα Tagessiehing. Οι L. Tanfer, B. Mohnhanet και A. Schniz (καταδικασμένοι ήδη πολλές φορές) λένε όχι σ' αυτή την εκπροσωπία κατευνασμού- και τις επιλεκτικές αιμήσεις χάριτος- και ναι σε μια πραγματική συζήτηση, δηλούμενη με την συμμετοχή όλων. Γράφει ο L. Tanfer: -Για μας, είναι σπάσιμη η θέση των πράσινων που μαρτύρησαν την ελευθερία των πολιτικών κρατουμένων. Αισθανόμαστε ότι είναι η ώρα για την αναμέτρηση. Αυτό ωστόσο θα γίνει μόνο με την εξέλιξη των συζητήσεων και της πρακτικής σιηναστατική πολιτική εδώ.

Ο αγώνας για την συλλογική τοποθεση των κρατουμένων πρέπει να

είναι μέρος του γενικότερου αγώνα αφού οι νέες προσπάθειες των τελευταίων χρόνων της αντιστασής δείχνουν ότι μια νέα ενότητα στον επαναστατικό αγώνα είναι δυνατή. Πολλοί παράγοντες δείχνουν ότι τα πραγματα στρέφονται με κανονικότητα στην αντιστασή της δεκαετίας του 1970. Ο αγώνας στις μητροπόλεις παίρνει ξανά τη θέση του στη διεθνή αναμέτρηση και με αυτό εντελώς νέες πολιτικές δυνατοτήτες μπορούν να αναδυθούν. Το ελπίζουμε.

Η συλλογική τοποθεση των πολιτικών κρατουμένων είναι προς το παρόν το πιο σημαντικό. Μετά θέλουμε τη συζήτηση πάνω στη γενική κατάσταση και την ελευθερία μας. Πάνω σε αυτό το θέμα σε σχέση με την πρακτική είραστε αποφασισμένοι. Αυτή τη φορά θα χρησιμοποιήσουμε μια νέα μορφή συλλογικού αγώνα.

Θα αρχίσουμε απεργία πείνας όλοι μαζί, μετά από 2 διδούμενα, θα σταρατήσουμε όλοι, εκτός από 2, μετά από 2 διδούμενα θα ζαναρχίσουν άλλοι 2, μετά από 2 διδούμενα άλλοι 2, έτοι θα συνεχίσουμε. Αυτό θα γίνει για να μην πέσουμε σε όλοι το ίδιο χρονικό διάστημα σε κάποια, που σημαίνει ότι δεν θα έχουμε τη δυνατότητα να σκεφτόμαστε και να αποφασίσουμε, άλλα και για να μεγαλώσει τη διάρκεια της απεργίας πείνας.

(Από το FRONTLINE)
(Δεκ. '88 - Γενάρ. '89)

συν. σελ. 15

Τα μέλη της RAF που κρατούνται σε όλες γερμανικές φυλακές άρχισαν απεργία πείνας από τη 1η Φεβρουαρίου 1989. Τα αιτήματα τους είναι:

* Συλλογική τοποθεση όλων των κρατουμένων από το αντάρτικο και την αντισταση σε μία ή δύο μεγάλες ομάδες.

Απελευθέρωση των κρατουμένων που η ανδρωσή τους, μετά από αρρώστια, τραυματισμό ή το διασανιστήριο της απομόνωσης, είναι αδύνατη μέσα σε ουνθήκες φυλακής.

Απελευθέρωση των κρατουμένων που απέκτησαν την πολιτική της απομόνωσης από την αντάρτικη ασφάλεια, για όλους της πολιτικές ομάδες.

Στην ανακοίνωση που δηγάλαν στην αρχή της απεργίας αναφέρουν:

-Μέχρι τώρα έχουμε κάνει 9 απεργίες πείνας, 2 κρατούμενοι πέθαναν και πολλοί από τους υπόλοιπους αντιμετωπίζουν προβλήματα υγείας εξ αιτίας αυτών των απεργιών πείνας. Πρέπει να δοθεί ένα τέλος στο διασανιστήριο της απομόνωσης που χρησιμοποιείται συνεχώς τα τελευταία 18 χρόνια κατά των κρατουμένων από το αντάρτικο και την αντισταση. Θεωρούμε σημαντικότερο σύχρονο το τέλος αυτού του διασανιστήριου και την κοινή τοποθεση των πολιτικών κρατουμένων από την αντάρτικη περιοχή στην απομόνωση των πολιτικών κρατουμένων σε μία ή δύο ομάδες, γιατί η απομόνωση οκοπό έχει να φέρει

Η ΡΩΣΙΑ, ΠΡΩΤΗ ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Iztox: Στον πρόλογο του «*Devant la guerre*» (Μπροστά στον πόλεμο) (εκδόσεις Fayard, 1981) έγραφες: «Έδω και 35 χρόνια, δεν έπαιψα αύτες σπηλιές να ποτεύων αυτό που έγραψα για μια ακόμα φορά στα 1977, ότι δηλαδή ανάμεσα στις βιομηχανοποιημένες χώρες, η Ρωσία παραμένει η πρώτη υποψήφιος σε μια κοινωνική επανάσταση». Αυτή τη χρονιά, σε σειρά άρθρων πάνω στη Ε.Σ.Σ.Δ., που δημοσιεύτηκαν στην καθημερινή εφημερίδα *Liberation*, επαναλαμβάνεις αυτή τη διαβεβαίωση χωρίς να την αναπτύξεις. Θα μπορούσες να προσδιορίσεις τα λόγια σου;

Κορνήλιος ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ: Μιλώντας για τη Ρωσία, σαν πρώτη υποψήφιο σε μια κοινωνική επανάσταση, ανάμεσα σε όλες τις περιοστέρα ή λιγότερο βιομηχανοποιημένες χώρες, καταλαβαίνω ότι αυτό το σημείο πως οι αντιομίες του πολιτεύματος, ακριβώς όπως ήταν κατά την εγκαθίδρυσή του, μετασχηματίζονται έπειτα, δια μέσου του *Khrouchtchev*, του *Breznev* και τώρα του *Gorbachev*, είναι τέτοιες που δεν μπορούμε να συλλάβουμε την ίδια μας βαθμίας μεταρρύθμισης «από πάνω», που θα μπορούσε να προκαλέσει το ρωσικό πλήθυσμό να δεχτεί το πολίτευμα, έπειτα από διεργασίες μεταρρύθμισης (με την ίδια αιτία, που οι Δυτικοί λαοί δέχονται λιγότερο πολύ, αλλά μάλλον πολύ — τα πολιτεύματα της φιλελεύθερης ολιγαρχίας).

Αν κάποιο πράγμα κινείται και κατά κάποιο τρόπο ξεσκινείται στη Ρωσία, το πιο πιθανό κατά τη γνώμη μου, είναι ότι γίνεται με τη μορφή της έκρηξης. Δε θέλω να μιλήσω αναγκαστικά για πτώματα και ποτάμια από αίμα, παρ' όλο που, βλέποντας την κατάσταση της Ρωσίας, για παράδειγμα το μέσος για τους γραφειοκράτες, μπορούμε να αναρωτήσουμε πιείσους να μπορούσε να είναι αυτή η έκρηξη. Μια τέτοια έκρηξη σημαίνει την άμεση κινητοποίηση του πληθυσμού και μπορούμε να το ελπίζουμε, τη σύνθετη αυτόνομοι οργάνων του πληθυσμού, που θα είναι του τύπου των συμβουλίων, πραγματικά σοβίετ ή ενός άλλου τύπου, του τύπου της Αλληλεγγύης ή εν έχει σημασία ποιού άλλου ακόμα, αλλά εν πάτη περιπτώσει, αντιπρόσωπου του λαού, μία απόπειρα αυτοργάνωσης έξω από τα πλαίσια του συστήματος.

I. Οι κύριες συμπλοκές που έχουν σημαδέψει τη σοβιετική επικαιρότητα αυτά τα τελευταία χρόνια είναι περισσότερο ζητήματα εθνικής τάξης παρά κοινωνικής. Η δυναμική επιστροφή των περιφερειακών εθνικισμών (Τάταροι, Αρμένιοι, κ.ά...) δεν εμπειρέχει τον κίνυνο να οδηγήσει σε κρίσεις ανεξέλεγκτες ίσως και χωρίς λόγη για την κεντρική εξουσία;

K.K.: Αυτό είναι βέβαιο, η κατάσταση είναι επικίνδυνη, ο Γκορματσόφ είναι υποχρεωμένος να συρθείστει κατά κάποιο τρόπο. Γι' αυτό το λόγο και αυτό που συμβαίνει δεν έχει μόνο το ρόλο του «φπασιδώματος»: στο επίπεδο της πληροφόρησης, παρ' όλες τις αποτυχίες που είδαμε πρόσφατα στην Αρμενία, η κατάσταση είναι οπωδήποτε εντελώς διαφορετική. Οχι η μεγάλη μάζα του πληθυσμού, αλλά ένας κάποιος αριθμός κοινωνικών κατηγοριών, άρχισε να μιλάει: οι διανοούμενοι στη Μόσχα, μπορεί επίσης και σε άλλες πόλεις της επαρχίας, ορισμένες εθνικότητες, όχι όλες. Οι εθνικότητες αρχίζουν να κινητοποιούνται, να παρατείνουν δυνάρεις και να διεκδικούν τα δικαιωμάτα τους, το μέγεθος των οποίων δεν μπορούμε να ορίσουμε. Μπορεί να γενινούν από τη διεκδίκηση ενός πρώτου κι ενός δεύτερου γραμματεία, αυτόχθονων, του Κεντρικού Συμβουλίου της κάθε δημοκρατίας, περνώντας απ' όλους τους ενδιάμεσους βαθμούς, μέχρι τη διεκδίκηση της ολοκληρωτικής ανεξαρτησίας με το δικαίωμα των διαχωριστών ή μάλλον με την αποτελεσματικότητά του.

Απέναντι σ' αυτή την εθνική κινητοποίηση, βλέπουμε καθαρά ότι υπάρχει μια ενδεχόμενη αντίδραση στην καρδιά του λαού. Δε μιλώ κατά τον ίδιο τρόπο όπως δηλαδή ταν μιλούσα για αντιδράσεις που θα προερχότασσαν από το στρατιωτικό και γραφειοκρατικό μηχανισμό, γιατί είναι φανερό ότι όλ' αυτά θα ήταν μια αποτελεσματική συνειδοφορά νερού — (ινιτήριας δύναμης) στο μέλο των αντι-gorbatcheviens: «Βλέπετε λοιπόν ξεκάθαρα, όπως σας έχουν ήδη πει, ότι δεν μπορούμε να ζεντηνήσουμε αφήνοντας τους ανθρώπους να ανοίγουν το στόμα τους χωρίς αυτό να μας οδηγεί πολύ πιο πέρα και που πρόκειται να σταρατήσει αυτό;» Αυτή είναι βέβαια η φωνή των συντηρητικών, που φαίνεται μέσα από άρθρα ή γράμματα, τιθανώς τηλεκατευθύνομενα. Σαναβρίσκουμε αυτό το λόγο σ' ένα μέρος του πληθυσμού. Η «glasnost» και η «perestroika» ενδέχεται να βάλουν σε κίνδυνο τη μεγάλη αυτοκρατορία (που την έχαλλον η αυτοκρατορία μας) τη ρωσική αυτοκρατορία. Βάζοντάς την να γίνει αντίτοπας του κινήματος μεταρρύθμισης στα κοινωνικά στρώματα που δεν έχουν γραφειοκρατικό μηχανισμό.

I. Στηριζόμενοι στο παράδειγμα της Μόσχας μπορούμε να πούμε ότι η «glasnost» ευνόησε κυρίως αυτό το απροσδόκητο ρεύμα, ταυτόχρονα συντηρητικό, οικολογικό και διεθνιστικό...

K.K.: Αυτό δεν είναι ξεκάθαρο στην Ε.Σ.Σ.Δ.. Όπως έλεγε κι ο *Dany Cohn-Bendit*, υπάρχει μια ομάδα από γερμανούς οικολόγους που είναι αυτοδύναμοι Ναζί, με την έννοια ότι επικαλούνται μια επιστροφή στο χτες, στο Τευτονικό δάσος, στο αίμα, στη γη, κλπ. Άλλα αναφερόμενοι στη Ρωσία, αυτό που μου προκαλεί το ενδιαφέρον είναι όχι τόσο η πεντερεμποτική ομάδα αλλά πολύ περισσότερο το κύμα του μεγαλορωσικού εθνικισμού και ο καθορισμός της ταυτότητάς του στην ίδια μιας αυτοκρατορίας παγκοσμίου δύναμης. Ο *Carrere d'Encausse* ριώνει για τους μουσουλμάνους της Σιβηρίας, στους οποίους η ίδια της αυτοκρατορίας μπορεί να γίνει δεκτή. Αυτό δεν ισχεί για όσους ζουν στην περιοχή του Καυκάσου, ή για τους ρεπουμπλικάνους της Βαλτικής. Αν η Ουκρανία αρχίσει να ξεπηκάνει, πι πρόκειται να αυξηθεί: Ο κατακερματορός. Όλ' αυτά είναι προκαταβαλλόμενα από ένα μέρος του μηχανισμού. Χωρίς αμφιβολία κι στον ίδιο τον *Gorbachev*. Έχαλλον δε χρειάζεται να είσαι κάποιος μεγάλος του κλήρου για να το πει αυτό. Οι μεν (πρώτοι) λέγονται: «Σταματήστε, όσο είναι ακόμα και πράς κι όσο τα πράγματα δεν έχουν φτάσει πολέ μακριά». Οι δε άλλοι, δηλαδή ο *Gorbachev* ή καλύτερα η γκραίπα του *G.* — πέρα από κάθε προσωπολατρεία, ακόμα κι αν ο *Gorbachev* είναι σημαντικό πρόσωπο — προς το παρόν κάνουν ένα «κωνύμερο ισοζυγίου», είναι υποχρεωμένοι να κάνουν τον ταχυδακτυλογράφο στο τεντωμένο σκονί. Επειδή, κι αυτή είναι η δεύτερη σφή, όλ' αυτά που δήθεν θέλουν να προσπαθήσουν ν' αλλάξουν στο οικονομικό πλάνο μεταφράζονται πρακτικά, προς το παρόν με μηδὲν και επιπλέον μηδέν.

I. Στο τιωριό κείμενο — ποτεύων περισσότερο στην πολλαπλή εκμετάλλευση των μεταρρυθμίσεων του *Gorbachev*, απ' ότι στην αληθινή απήχηση τους στην καρδιά του σοβιετικού λαού — παραμένει να υποστηρίζεις την παλιά σου θέση, σύμφωνα με την οποία η αυτομεταρρύθμιση του σοβιετικού συστήματος θα ήταν αδύνατη:

K.K.: Ναι, αυτή η θέση είναι για μένα η ποτεύων και αληθοφανής. Άλλα, δεν υπάρχει απόλυτη αναγκαιότητα στην ιστορία. Δεν μπορούμε ποτέ, τίποτα ν' αποκλείσουμε. Θα ήθελα να προσθέσω κατά ακόμα που δεν έχα την θέση στην ποτεύων προσποίησης για να οδηγήσουν σε πλάνη του Δστικού. Υπάρχει μια αναγκαιότητα δύσκολη να κατανοθεί, που φέρνει μια μικρίδα της γραφειοκρατίας στη σημείο να προσθεί να μεταρρυθμίσει. Δεν ποτεύων ότι αυτή η τάση διαπίσχει. Τοποθετώντας ξεχωριστά την περίπτωση μιας κοινωνικής έκρηξης, τ' άλλα σενάρια — την παράτηση του *Gorbachev* ή την υποχρέωσή του να βάλει τόσο νερό στο κρασί του που η τάση αυτή να χάνει κάθε σημασία — αφήνουν διάφορα ίχνα. Ο *Gorbachev* είν' έλαλον κι ο ίδιος ένα προϊόν της περιόδου του *Khrouchtchev*. Μ' αυτό θέλω να πω ότι αυτό θα αποτελέσει το σύνολο σπερμάτων για μια μεταγενέστερη φάση της ιστορίας της Ρωσίας. Πιστεύω ότι αυτό είναι πολύ σημαντικό, όπως ο ρόλος που έπαιξε ο *Khrouchtchev* κατόπιν.

I. «Στην Ε.Σ.Σ.Δ., ο πολιτικός κυριαρχώντες στην στρατιωτικό. Είναι ο πολιτικός που διαμόρφωσε τους μιλιταρισμό σοβιετικού τύπου» υποστηρίζει ο *Jacques Sapir* που σου επιτέθηκε επανειλημένα με το βιβλίο του: *To Stratitikó Σύστημα στην ΕΣΣΔ* (*La Découverte*, 1988)...

K.K.: Ναι, αριστα έχω δεν αυτή τη θέση. Δε θέλω σ' αληθεία να συζητήσω πάνω σ' αυτό γιατί δεν έχω ακόμα διαβάσει το βιβλίο. Θα έλεγα παρ' όλ' αυτά ότι ο πολιτικός έχει κυριαρχήσει στον στρατιωτικό μέχρι το βαντάτο του *Stalin* και λιγότερο το *Khrouchtchev*. Άλλα γιατί έπεισε ο *Khrouchtchev*. Φυσικά είχε αιτίας της προστασίας και του στριγμάτος που δόθηκε από το στρατό στον *Breznev*. Όταν λαμβάνουμε τη ρωσική ιστορία στην ολότητά της, είναι επίσης μια άλλη υπόθεση. Με τους Τσάρους μεταρρυθμίστες, του Πέ-

τρο το Μεγάλο, την Αικατερίνη παραπρούμε ότι κάθε φορά αυτό που αλλάζει, είναι η στρατιωτική βιομηχανία. Κάθε μορφή εξευρωπαΐσμου στη Ρωσία συντελείται με το έργο τέχνασμα της στρατιωτικής οικο

από σελ. 12

των κομμάτων κι οι κορυφής αυτών, η «εξουσία». Η δημοκρατία είναι η αυτοδιοίκηση, η αυτο-σύσταση που σημαίνει δηλαδή το γεγονός ότι η κοινωνία αυτοργανώνεται για ν' αλλάξει τους θεσμούς, όταν το κρίνεται απαραίτητο, χωρίς να είναι ανάγκη να περνά κάθε φορά από το στάδιο των επαναστάσεων. Σε μια αληθινή δημοκρατία το νομοθετικό έργο κι η διακυβέρνηση αρρόσουν αληθινά στους ανθρώπους που ενδιαφέρουν άμεσα. Αυτό που εμπειρέχεται σ' αυτή την άποψη δεν είναι η κατάργηση της εξουσίας αλλά του Κράτους, σαν γραφειοκρατικού μηχανισμού, χωρισμένου και διαφοροποιημένου από την κοινωνία.

I.: Ποια είναι αυτά τα στοιχεία που σχετίζονται με την αμφισθήτηση της Ανατολής γι' αυτό τον τύπο της «δημοκρατίας»;

K.K.: Στην Ουγγαρία το '56, ήταν ασφαλώς τα συμβούλια, που είχαν συνεχίσει να λειτουργούν για μήνες ακόμα και κάτια από τη ρωπή κατοχή, τα εργατικά συμβούλια μέσα στα εργοστάσια ή έχω απ' αυτά. Στην Πολωνία η κατάσταση ήταν διαφορετική. Το κίνημα της «Αλληλεγγύης» ήταν πολύ περίπλοκο. Οι άνθρωποι είχαν την εμπειρία μιας λεγόμενης επανάστασης, ενός αυτοκαλούμενου σοσιαλισμού, μιας δηθεν κολλεκτιβιστούησης των μέσων παραγωγής, μια ριζικής φενύδο-αλλαγής κι από αυτά τα κίνηματα (που από τη ματαντεύονται στηριζόμενα σε μια αρχή, κι από την άλλη, νοιάζονται για την «ισορροπία» που υπάρχουν πάντα στην ιστορία τόσο στο κοινωνικό, όσο και στο σομικό επίπεδο), βρίσκουμε τώρα πολλούς στοχαστές της Αλληλεγγύης να εποφθαλμούν για την άλλη πλευρά, βεβαιώνοντας πως αυτό που χρειάζεται, είναι μια δημοκρατία κοινοβουλευτική.

Είναι βέβαιο, πως η εμπειρία μιας οικονομικής και πολιτικής γραφειοκρατίας κάνει τους ανθρώπους να πιστεύουν πως δεν υπάρχει τίποτ' άλλο πέρα από την πολινόρθωση της ελεύθερης αγοράς, από το να βάλεις σε λειτουργία ένα κοινοβούλιο και μια ρεπουμπλικανή σύνθετη Συντάγματος, για να τραβήξουν όλα προς το καλύτερο. Όχι για να φτάσουν στον επίγειο παράδεισο, γιατί ανακαλύπτουν ότι δεν θα μπορούσε να υπάρχει (εμείς, το γνωρίζουμε ήδη). Αυτό δε σημαίνει ότι δε μπορεί να υπάρξει στην κοινωνία. Η ουσία των χιλιαστών, του Μαρξ ή των παλιών αναρχικών είναι ένα πράγμα: η ίδεα ότι η ιστορία έχει τελείωσε αφού βρήκαμε τελικά τη φόρμα την δύο το δυνατό διγότερο δυσάρεστη για την κοινωνία, τη Δυτική Κοινωνία, είναι άλλα πράγμα (καπί άλλο). Όχι, η ιστορία δεν έχει τελείωσε μπορούμε να τα κάνουμε το καλά τα πράγματα, απ' ότι η κατάκτη κοινωνία, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι πρόκειται να κάνουμε τον παράδεισο στη γη. Στην Πολωνία, πρόσφατα νομίζω, ένας κάποιος Michnik και άλλοι, είναι υπέρ αυτής της άποψης, χωρίς να το λένε πάντα πολύ αποφασιστικά κι ειλικρινά. Επιπλέον, υπομένουν την πίεση πολύ αναγκαστικών και δυσάρεστων στοιχείων (π.χ.: οι ρωπικές εθνικές διατρέσεις).

I.: Αλληδινά, υπήρχαν ήδη αμφίβολα σχέδια και διφορούμενες προθέσεις στην Πολωνία, που αφορούσαν τη δημιουργία ενός συνδικαλιστικού τμήματος (σαν Επιμελητηριό) μέσα στη Βουλή.

K.K.: Αυτό που μ' εκπλήσσει, είναι ότι οι άνθρωποι δε βλέπουν. Αρχίζουν να βλέπουν από τη σημείη που τους μιλάρει για κοινοβουλευτικό τμήμα ή συνδικαλιστικό, όμεσα ξανασύγχρονεις της γραφειοκρατίας, δηλαδή το δισχωρισμό ανάμεσα σε διοικούντες κι εκτελεστές. Πριν από μερικούς μήνες ήμουν στη Βουδαπέστη κι άκουσα τον ίδιο «κιώδωνα κινδύνου» από την πλευρά απόμων με τα οποία ήμουν πολύ δερμένος κι εκτιμούσα πολύ. Ήταν πολύ δυσάρεστη έκπληξη για μένα, να βλέπω ένα είδος τάσης για εί-

σαγωγή δυτικού ιδεολογικού εμπορεύματος. Για μια ακόμα φορά, τα προβλήματα δεν είναι εύκολα και δεν είραστε ούτ' εσύ, ούτ' εγώ αυτοί που μπορούν να βρουν τη λύση τους, επειδή βρίσκονται (οι λόγοις) στο μέτρο της κοινωνίας και μόνο αυτής. Ας υποθέσουμε για παράδειγμα ότι εφερτώνω μας το Jaruzelski και ομοίως το κόμμα του (ειρωνικά, τη ρώσικη μπότα ή όπως άλλων θέλουμε...) ή χώρα βρίσκεται από οικονομικής πλευράς σ' ένα τρομερό χάος, τα εργοστάσια είναι τα λεγόμενα εθνικοποιημένα πρέπει να υπάρχει μια αγορά από καταναλωτικά αγαθά, δεν μπορούμε να διανέμουμε τους ανθρώπους σε μερίδια και να έχουμε καθορισμένες τιμές. Αν έχω 10.000 Zlotys το μήνα και θέλω να τα σπαστάλω σε αγοράζοντας δίσκους του Mpach και της Mantova, είναι δικαιώμα μου. Δε θα μου πουν «ούχι κέρι», έχετε δικαίωμα για ένα τέταρτο από τη δισκογραφία του Mpach το χρόνο». Αυτό διαποντίζεται ένα πρώτο πρόβλημα. Άλλα το πρόβλημα της οργάνωσης της παραγωγής είναι ακόμα πο σημαντικό. Αυτό που θα είχα να πω στους Πολωνούς είναι, αυτό που χρειάζονται, δηλαδή μια εργατική διαχείριση της παραγωγής, τη διαχείριση παραγωγής από τα συμβούλια των εργαζομένων σχηματοποιημένα όχι μόνο από τους χειρωνάκτες εργάτες, αλλά απ' όλο το προσωπικό των εργοστασίων: έπειτα μια διάταξη των συμβούλων, κλπ. Χρειάζεται μια εκδηλητή κοινωνικοποίηση της παραγωγής, που πρέπει να βαθίζει εξίσου, για όλους αυτούς που δεν είναι μεγάλες επιχειρήσεις, με την κατάργηση κάθε άλλης ενσαχιμένης κολλεκτιβιστούησης. Αν οι χωρικοί θέλουν να βγουν από τους συνεταιρισμούς, είναι δικαιώμα τους αν θέλουν να συμμετέχουν σε συνεταιρισμούς, τόσο το καλύτερο. Άλλα όλ' αυτά γεννούν μεγάλα προβλήματα. Οι ερωτήσεις γίνονται σε όρους πολύ κοντινούς για την Ουγγαρία. Δε μηνοντέων τη Ρουμανία, επειδή εκεί είναι η καταστροφή.

I.: Αν έξετάσουμε τα κοινωνικά κίνηματα στην Ανατολή, τις κοινωνικές πρακτικές, συλλογικοποίησεις που εμφανίζονται τούτη ή την άλλη σημείη, αυτό που γίνεται στην Πολωνία ή την Ουγγαρία ή ακόμα και στη Ρωσία ανακαλύπτουμε μια πληρότητα πολύ εντυπωσιακή ανάμεσα στην άμεση δημοκρατία, τέτοια σαν αυτή που μόλις δρισες και την πρακτική αυτών των κινημάτων. Αντίθετα, από τότε που υπάρχει δεδομένος πολιτικός χαρακτήρας, θέλω να πω, επεξεργασία ενός σχεδίου με ολικές αξιώσεις στις οποίες μεσολαβούν ισομερώς ιδεολογικά στοιχεία, αυτό περιορίζεται. Καταλήγει αρκετά συχνά σ' ένα

υπο-προϊόν αυτού που είναι φανερό, τη δεδομένη σημείη στη Δύση και σε ανεξάρτητα φαινόμενα μίμησης. Παραπρούμε ένα σοβαρό πόρβλημα όσου αφορά την πολιτική κατάληξη των δημοκρατικών προοπτικών σ' αυτή τη χώρα. Δε θέσαμε ποτέ τη δημοκρατική προοπτική σε όρια πολιτικής κι θεωρητικής προέκτασης κοινωνικών κινημάτων «αλληλού υπαρχόντων». Ακόμη δεν υπάρχει μια σχολή ή ένα ρεύμα ιδεολογικό, αφετο για να σαστικώσει αυτό το πρότυπο είδος δυναμικής αμφισβήτησης στην Ανατολή. Υπάρχει πείρα, όσου αφορά το πλάνο των μεθόδων και σχημάτων της οργάνωσης αλλά όχι στο θεωρητικό επίπεδο. Το βλέπουμε για παράδειγμα, με τη σχολή της Βουδαπέστης, συγκροτημένη από πολύ δυνατούς ανθρώπους, οι οποίοι μόλις θεωρητικοποιούν καπί, ευθυγραμμίζονται ως προς τα Δυτικά Ρεύματα σκέψης, συμμετέχουνται λοιπόν, σ' αυτά. Άλλα δε θεωρητικοποιούν πρακτικές που ήδη υπάρχουν στη χώρα τους...

K.K.: Είμαι απόλυτα σύμφωνος με τη «διαγνωστική» σου άποψη. Δε μου μένει τίποτα άλλο από την αντιπαρατεβώση των ανθρώπων της Σχολής της Βουδαπέστης που ακριβέστερα σ' αυτά που έγραφαν σχετικά με το 1956 (εποχή της 30ης γενεθλίου) κριτικάροντας αυτά που έλεγα το 1956 και το 1976 πάνω σ' αυτό το θέμα: δηλαδή ότι η Ουγγαρία έβεβλε το δρόμο με τα Συμβούλια κι όλα τα υπόλοιπα. Δεν το ήθελαν αυτό. Αυτοί είναι διανοούμενοι, τείνουν στη θεωρία, στην οργάνωση σύμφωνα με υπολογισμούς για να ιδεολογικοποιήσουν όλ' αυτά, αλλά ξαναπέφτουν στα σχήματα της υποπέμπουν μετικής πολιτικής φιλοσοφίας, με κάποιες προσθέτους. Για παράδειγμα: κάθε τάση για ριζική άλλαγή της κοινωνίας καταλήγει αναπόφευκτα στον ολοκληρωτισμό. Αυτό είναι το άσμα, που ακούμε τώρα, κατά κόρον. Το αποδοκιμάζω.

I.: Σκέφτεσαι ή πιστεύεις κατά κάποιο τρόπο την Agnes Heller...

K.K.: Λίγο την Heller και κυρίως τον Kolakowski. Τα βρήκαν θλιβερά όλ' αυτά, αλλά δεν πιστεύω ότι είναι τοχαιά και παροδικά: είναι η φυσιολογική τάση που έχουν οι διανοούμενοι. Γι' αυτούς για άλλη μια φορά δε λέει πίπτοτα το γεγονός ότι ένα αυτόνομο κίνημα των μαζών εγκαθίσταται με κάποια μορφή κυβέρνησης. Πρόκεπται για μια υποθαλάσσια καρμήλα, ένα φτερωτό δελφίνι, έναν τετραγωνισμένο κόκλο. Γι' αυτούς η ιστορία ανακεφαλαίωνται σε κόρια ονόματα και ίδες, και όχι στο κίνημα των μαζών κατά καιρούς. Πιστεύω ότι αυτή η λοισορόμηση είναι μια χρόνια αρρώστια, επαγγελματικής υφής των διανοούμενων.

I.: Η εκκεντρικότητα της πολιτικής σκέψης στην Ανατολή συνίσταται σύμφωνα με κάποιους, στην που παραχωρούμε στον τομέα της ηθικής προς βλάβη του πολιτικού, αυτού καθ' αυτού...

K.K.: Νομίζω ότι αυτό λειτουργεί σαν είδος επανόρθωσης για το πρόβλημα που δημιουργεί η απουσία της πραγματικής πολιτικής θεωρητης. Δεν ζέρουμε την πρέπει να γίνει, αλλά η ηθική μας δένει σε κάθε περίπτωση ότι είναι ορισμένα πράγματα που δεν πρέπει να τα κάνουμε. Το να λεπτά κανείς, ότι η Ηθική παίρν

Πολωνία

Η επιστροφή ενός ριζοσπαστικού συνδικαλισμού

Ενώ οι διαπραγματεύσεις ανάμεσα στον Λεχ Βαλέσα, αντιπρόσωπο της «Αλληλεγγύης» και το καθεστώς Γιαρουζέλασκι συνεχίζονται, στην άλλη πλευρά παλιοί μαχητές των ελεύθερων συνδικάτων W 22, της περιόδου 1978-1980 (που στη συνέχεια αποτέλεσαν την «Αλληλεγγύη»), ανασυγκρατούν ριζοσπαστικές ομάδες συνδικαλιστικής αντιπολίτευσης και καλούν το κόσμο σε αγώνες ενάντια και πέρα από τις συμφωνίες του Βαλέσα με το καθεστώς.

Ήδη οι προπούμενοι μήνες ήταν αρκετά θερμοί για τους ένοπλους υπερασπιστές της κομμουνιστικής τάξης στη Πολωνία. Οι συγκρούσεις διαδέχονταν η μία την άλλη. Οι μάχες στους δρόμους ήταν οι πιο βίαιες από την Πρωτομαγιά του 1985. Στην επιθετικότητα του στρατού, που χτυπούσε ακόμα και τα χάρακα των φοιτητών, απάντησε η αποφασιστικότητα των διαδηλωτών που αγωνίζονταν με πείσμα και θάρρος.

Οι συγκεντρώσεις στο τέλος των λειτουργιών με το "V" της νίκης, τα πατριωτικά τραγούδια και οι ομιλίες, έχουν τελείωσει πάλι. Στη θέση τους είχαμε πέτρες, κοκτάηλη μολότωφ ακόμα και αυτοσχέδιες χειροβομβίδες, ενώ είδαμε και παιδιά 10 χρονών να κρατούν οδοφράγματα στο Gdańsk.

Η αναβίωση αυτή της βίας εκδηλώνει το αίσθημα της αδικίας και το θυμό των νέων και των εργατών.

Αισθηματικά απέναντι σε μια μεταρρύθμιση, που για μας ακόμα φορά ωφελεί τους πλούσιους, και θυμός απέναντι στις πράξεις υποταγής και στο ξεπόλημα ενός Βαλέσα που ζητάει να τους αντιπροσωπεύσει αλλά φλερτάρει με τη νομεκλατούρα.

Όπως γράφει και η αναρχική εφημερίδα Σπάρτακος, που εκδίδεται από εργάτες των ναυπηγείων του Gdańsk, τα καθεστώτα που λέγονται ασαϊλοτικά πρωτοβουλούντες συνδικαλιστικά σχέδια και υποσχέσεις μόνο και μόνο για να στηρίξουν τη κλονιζόμενη νομιμότητά τους.

Για τι πρόκειται όμως αυτή τη φορά;

Απλά, για ιδιωτικοί οικονομικοί ελαφρών τομέων της οικονομίας.

Θεωρητικά ο νόμος πάνω στην επιχείρηση, που εκδόθηκε

λίγο πριν τις γιορτές, επιτρέπει σε κάθε ιδιώτη επιχειρηματία που διαθέτει τις απαραίτητες βάσεις να αναλάβει μια κρατική επιχείρηση ή να δημιουργήσει με βάση αυτή μια καινούργια.

Η μεταρρύθμιση αυτή όμως παρουσιασμένη σαν ένα μέτρο δημοκρατικοποίησης είναι άδικη και βέβαια μια απάτη.

Από το ένα μέρος το Κράτος δεν χάνει σχέδιον καθόλου την οικονομική του εξουσία. Κι αυτό γιατί ενώ δέχεται να αφήσει τις μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις, κρατάει όμως την άμεση διεύθυνση μεγάλων μονάδων παραγωγής και διανομής (ορυχεία, μεταλλουργία, ναυπηγεία, υφαντουργεία).

Δημιουργημένες από σταλινικές πολιτικές αναγκαστικής βιομηχανοποίησης, οι μεγάλες βιομηχανικές μονάδες κρατούν σε εξάρτηση των υπόλοιπο βιομηχανικό ιστό, που είναι πολύ παλιός. Κι αυτή η δουμή της πολωνικής βιομηχανίας επιτρέπει ώστε όποιος ελέγχει τη Nowa Huta, τα μεταλλεία της Σιλεσίας ή τα λιμάνια της Βαλτικής, να ελέγχει όλη την οικονομία της χώρας.

Από το άλλο μέρος, είναι προφανές ότι δεν είναι οι εργάτες που θα βρουν τα μέσα για να εξαγοράσουν τα εργοστάσιά τους, τη στιγμή που έχουν όλες τις ευθύνες για να θρέψουν τις οικογένειές τους.

Το όφελος αυτών των μεταρρυθμίσεων προορίζεται αποκλειστικά για τους πρόνομους χαροκόπους. Την κομμουνιστική νομεκλατούρα ή τους νεοπλουτους της ιδιωτικής πρωτοβουλίας. Η περίπτωση του Wilczek είναι ένα χτυπητό παράδειγμα: νέος υπουργός οικονομικών της κυβέρνησης Rakowski, εισαγγήτης της μεταρρύθμισης και πιστό μέλος του κόμματος o Wilczek είναι ο ίδιος ιδιοκτήτης ενός σημαντικού εργοστασίου.

Σ' αυτό το μοίρασμα των λειψάνων μας ανατικής οικονομίας, το κόμμα έχει προορίσει κάποια κομματία για την αντίπαλη του ελίτ: αυτή της ιδιωτικής πρωτοβουλίας που υποστηρίζεται από την Εκκλησία και τη Καθολική ιντελγκέντσια.

Εκεί, χωρίς αμφιβολία, εμφανίζονται οι πιο σοβαρές συνέπειες της σημερινής τακτικής του καθεστώτος. Πρόκειται ούτε λίγο ούτε πολύ, να αγοράσει (το καθεστώς) την πολιτική αντιπο-

λίτευση των ανερχόμενων τάξεων μοιράζοντας την οικονομική εξουσία που αυτές έχουν στα 1947. Αυτή η αγορά είναι όλη τη μία της στρογγυλής τραπέζης. Άλλη η εξουσία απαιτεί πολιτικά ανταλλάγματα.

Για να τα ικανοποιήσουν λοιπόν, η Εκκλησία και η καθολική ιντελγκέντσια, προσπαθούν με κάθε τρόπο να ελέξουν την Αλληλεγγύη.

Το ενδιαφέρον ενός ελέγχου πάνω στο εργατικό κίνημα είναι διπλό: να προσφέρουν υπηρεσία στο καθεστώς, καναλίζοντας καλύτερα από αυτό, την εργατική δυσαρέσκεια, αλλά επίσης να πέσουν το καθεστώς, χρησιμοποιώντας τη δυνατότητα να εξελίχθει αυτή η δυσαρέσκεια σε εξέγερση.

Οι άλλωστε αντιμετωπίζουν την πολιτική δύναμη που αντιπροσωπεύουν οι εργάτες σαν εργαλείο για τους δικούς τους σκοπούς.

Ο Βαλέσα πρωτοστατεί σ' αυτές τις διεργασίες και επιδιώκει μέσα από τη νομιμοποίηση τη μετατροπή της «Αλληλεγγύης» σε κόμμα, μιας και το σύστημα του πολιτικού κόμματος είναι πιο κατάλληλο από αυτή το συνδικάτο, για τη συμμετοχή στην εξουσία.

Ο πρωθυπουργός Rakowski έχει άλλωστε ότι από δω και στο εήση η νομιμοποίηση της Αλληλεγγύης δεν συνεπάγεται ποτέ την αναγνώριση μιας ανεξάρτητης εργατικής αντιπολίτευσης.

Η κοινωνική ειρήνη είναι το αναγκαίο ύδημα της ανταλλαγής Βαλέσα στο παζάρεμά του με την εξουσία. Για το καθεστώς το μόνο ευδιάφερον μιας οικονομίας μαζί του είναι η ικανότητα του να συγκρατεί την εργατική ανησυχία. Είναι γνωστές άλλωστε οι κινήσεις του προς αυτή τη κατεύθυνση, όταν σε προγόμνους μίνες κάλεσε τους εργάτες να σταματήσουν τις απεργίες και σαμποτάρισε την αρχή της απεργίας στα ναυπηγεία GSR και Wisla του Gdańsk.

Η συνείδηση όμως της αντιφασής ανάμεσα στη μεταβολή της «Αλληλεγγύης» σε πολιτικό κόμμα και στη συνέφεροντα των εργατών μεγαλώνει διάρκεια μεταξύ των τελευταίων.

Πέρα από τις αγγκρούσεις του δράμου που στηγά-στηγά γίνονται πιο συχνές και βίαιες, η συνείδηση αυτή εκφράζεται κυρίως στο κοινωνικό και συνδικαλιστικό πεδίο: όλες οι κινήσεις του 1988 ζεκίνουν και οργανώθηκαν από ανεξάρτητες εργατικές ομάδες.

τα συμφέροντα των δύο τάσεων έχουν γίνει εντελώς ασυμβίβαστα.

Η συνεργασία Βαλέσα αφραγίζει το ρήγμα ανάμεσα στο συνδικάτο Αλληλεγγύη και το κόμμα Αλληλεγγύη.

Άλλωστε ήδη η ομάδα του Andrzej Gwiazda, πολιού μαχητή των ελεύθερων συνδικάτων WZZ και της Αλληλεγγύης στη συνέχεια, ετοιμάζει μια καμπάνια, για να καταγγείλει τη συμπαγνία της διεύθυνσης της Αλληλεγγύης με το καθεστώς.

Υποστρέζει από δω και πέρα την ανεξάρτητη εργατική ομάδα "Solidarnosc Dym" και ετοιμάζει πολλές σημαντικές κινήσεις. Πρόκειται λοιπόν για μια επιστροφή στη δυναμική ενός ριζοσπαστικού συνδικαλισμού, σε πρακτικές σημαδεμένες από τις αναρχο-συνδικαλιστικές αντιλήψεις, σ' ένα σχέδιο αυτοδιεύθυνσης που αρνείται κάθε συμφωνία με την εξουσία όποια κι αν είναι, κομμουνιστική ή καπταλιστική. Η προσπάθεια αυτή θα μπορείσει να πάρει μια οργανωμένη μορφή, ενεργοποιώντας τα σημαντικά ελεύθερα συνδικάτα WZZ που δημιουργήθηκαν στα 1978 και έγιναν «Αλληλεγγύη» στα 1980. Τίποτα βέβαια δεν είναι σίγουρο για την επιτυχία αυτής της προσπάθειας.

Μέσα από δημόσιες εμφανίσεις και έντυπο υλικό η ομάδα αυτή, καταγγέλλει τις διαπραγματεύσεις του Βαλέσα, καθώς και τις πιέσεις που ασκούνται, για την επίτευξη μιας συμφωνίας, από τα 2 μπλόκα, μέσα στα πλαίσια κοινής πολιτικής για συμβιβαστική ρύθμιση των τοπικών συγκρούσεων (Πολωνία, Αυγκόλα, Αφγανιστάν). Καλεί δε για την ανανέωση του συνδικαλιστικού αγώνα στις ιδιωτικές και στις κρατικές επιχειρήσεις, και επιβεβαιώνει το διαχωρισμό ανάμεσα στους οπαδούς του Βασιλέα και σε όσους έμειναν πιστοί στις ιδέες της Αλληλεγγύης.

Η διάσταση μέσα στην Αλληλεγγύη είναι σχέδιον αναπόφευκτη στη σύνθηση της θέσεως και

(από την Le monde Libertaire No 736)

Αγγλία: Ιρλανδοί πολιτικοί κρατούμενοι

Απορρίφθηκε η έφεση 6 Ιρλανδών καθολικών, που συμπληρώνουν φέτος 15 χρόνι

Ένταση της αντιφασιστικής δράσης

Οι Γερμανοί φαίνονται αποφασισμένοι να μην επιτρέψουν την αναβίωση του Ναζισμού

Ο Δυτικογερμανός δικηγόρος αρκετών πρώην Ναζι και ομιλητής σε Νεοαζιστικές συγκεντρώσεις, Jürgen Rieger, έχει μετατρέψει το σπίτι του σε φρούριο, ενώ ο ίδιος απλοφορεί και απειλεί να πυροβολήσει κάθε εισβολέα μετά την ανατίναξη της Μερσεντές του. Παράλληλα πολλά μέλη ακροδεξιών και νεοαζιστικών οργανώσεων ζητούν μέτρα προστασίας από την αστυνομία. Ο λόγος για όλ' αυτά είναι η ένταση της αντιφασιστικής δράσης. Σύμφωνα με το περιοδικό *Der Spiegel* τον τελευταίο χρόνο έχουν πραγματοποιηθεί πάνω από 20 επιθέσεις — κύρια με εμπρηστικές βόμβες — σε σπίτια, αυτοκίνητα και γραφεία φασιστών, αριθμός διπλάσιος από αυτόν του αμέσως προηγούμενου χρόνου, σύμφωνα με μια κυβερνητική αναφορά. Τέτοιου είδους επιθέσεις έχουν γίνει, συνέπεσα σε άλλες:

- στο Bierstand: εμπρησμός του αυτοκινήτου ενός νεοναζί αξιωματούχου.
- στο Gottingen: εμπρησμός των τοπικών γραφείων του Κόμματος Ελευθέρων Εργατών, επίσης Νεοαζιστικού.
- στο Elmshorn: εμπρησμός 7 λεωφορείων μιας τουριστικής εταιρείας, που είχε εμπορικές σχέσεις με Νεοαζιστική οργάνωση.

Παράλληλα, μέλη φασιστικών οργανώσεων πραγματοποιούν επιθέσεις στα γραφεία του κομμουνιστικού κόμματος στο Gelsenkirchen και σε ένα πολιτιστικό κέντρο των Σοσιαλδημοκρατών. Ακόμα, τον περασμένο Ιούνιο έγιναν συγκρούσεις ανάμεσα σε καταληψίες και φασίστες, όταν οι τελευταίοι επιτέθηκαν με μολότοφ σε κέντρο πληροφορησης των καταληψών της Hafenstrasse στο Αμβούργο, όπου οι επιθέσεις ενάντια σε αυτοκινητά φασιστών είναι συχνές. Μερικές από τις επιθέσεις αυτές συνοδεύονται από ανακοινώσεις ανάληψης ευθύνης, που υπογράφονται με ονόματα θυμάτων του Ναζισμού της περιόδου '30-'40. Όλες οι επιθέσεις πραγματοποιούνται με τρόπο ώστε να μην υπάρξουν τραυματισμοί.

Απ' τις πιο ενεργές ομάδες είναι η αναρχική ομάδα Αντιφασιστική Δράση στο Αμβούργο, που συλλέγει στοιχεία και φωτογραφίες, εντοπίζει φασίστες φτιάχνει λίστες με τους αριθμούς αυτοκινήτων τους, κ.τ.λ. Ένα τακτικό πληροφοριακό δελτίο των αναρχικών δίνει πληροφορίες για τις κινήσεις γυνωστών φασιστών. Σε άλλη πόλη βγαίνουν συχνά αφίσες, όπου «κατατηνύνται» φασίστες της περιοχής.

(από Black Flag)

Δίωξη δικηγόρου μελών της RAF

— 35 Δυτικογερμανοί δικηγόροι υπέγραψαν κείμενο, που δημοσιεύθηκε στον τύπο, όπου διαμαρτύρονται για τη διώξη που ασκήθηκε ενάντια στην δικηγόρο Ute Brandt. Η Brandt κατηγορείται για «κυποστήριξη στη RAF», με μόνη απολογία το ότι σαν συνήγορος του κρατούμενου της RAF, Rolf Heissler, του έστειλε στοιχεία που αφορούσαν την υπεράσπιση του. Η αποστολή των στοιχείων αυτών έγινε μέσω της νόμιμης οδού, πέρασε δηλαδή από τον επίσημη ελεγκτή-λογοκριτή και στο βαθμό που αφορούσαν την υπεράσπιση του ο κρατούμενος είχε κάθε δικαίωμα να τα πάρει.

Δεν είναι η πρώτη φορά που η Brandt διώκεται σαν κυνηγό-

της τρομοκρατικής οργάνωσης: το 1987 είχε κατηγορηθεί και πάλι, όταν υποστήριξε κρατούμενους της RAF, πού είχαν κατέβει και τότε σε απεργία πείνας. Ζητώντας βελτίωση των συνθηκών κράτησης τους. Και βέβαια δεν είναι η μόνη δικηγόρος, που διώκεται, καθώς ο στόχος των Δυτικογερμανικών αρχών να αποστέρουν τους κρατούμενους της RAF από κάθε νομική βοήθεια και να τους απομονώσουν ολοκληρωτικά, υλοποιείται μέσω των συνεχών διώξεων και επιδρομών της αστυνομίας στα σπίτια δισών δικηγόρων δέχονται να τους υπερασπιστούν.

(από Black Flag)

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

1. Αυτή τη νύχτα δολοφονήθηκαν οι A.Baader, G. Ensslin, J.C. Raspe της RAF στο κελιά τους.
2. Ο Serge July - «οι καιροί αλλάζουν κι οι ανθρώποι μαζί τους» - έγραψε στο άρθρο για τους νεκρούς του Stammheim, στη Liberation της 19ης 10-1977: «...Από τον πόλεμο που ήδηλων να κάνουν ενάντια στο γιγαντια-κράτος ήταν κατά κάποιο τρόπο ο ενσαρκωμένος πόθος μιας περιπέτειας που έγινε πολύ απλά ένας τρόπος ζωής διαφορετικός με όλες τις ευθυγραφίες...
3. Στις 2/6/87 στο Βερολίνο, σκατόθηκε από την αστυνορία κατά τη διάρκεια μιας πορείας ενάντια στον τροχό του Σάγη του Ιράν, ο αποδεσμός Benni Ohnesorg. Αυτό το γεγονός σημάδεψε τη γέννηση μιας νέας γερμανικής αριστεράς.

Le Monde Libertaire No 738/Vendredi 8 Février 89 από το DaGMAR.

Προληπτικές φυλακίσεις

Από τα μέσα Μαρτίου άρχειος η ισχύς στο κρατιδίο της Βαυαρίας ενός νεού νόμου, που διευρύνει την προφυλάκιση από μων — χωρίς να τους απαγγείλει καμία κατηγορία — από 48 ώρες σε 14 μέρες. Έτσι δίνεται η δυνατότητα στις δικηγορικές αρχές να φυλακίσουν προληπτικά, όποια που αιδαίρεται οι ίδιες θα χαρακτηρίσουν σαν «όποια για την τέλεση αξιόποινων πράξεων», χωρίς να απαιτείται, ούτε καν τυπικά, η ύπαρξη στοιχείων που να αιτιολογούν την προφυλάκιση. Πρόκειται για μια απαλλοτρίωση σε κοσμηματοπωλείο του κέντρου. Οι σύντροφοι μεταφέρθηκαν στη φυλακή που βρίσκεται στην οδό: VIA GENO 61 - 24100 BERGAMO.

Την Πέμπτη 2/2/89 συνέληφθηκαν στην Μπέργκαμο οι αναρχικοί Alfrénto Maria Μπονάνο και Τζιουζέπε Στάζι.

Η σύλληψη επακολούθησε μετά μιά απαλλοτρίωση σε κοσμηματοπωλείο του κέντρου. Οι σύντροφοι μεταφέρθηκαν στη φυλακή που βρίσκεται στην οδό: VIA GENO 61 - 24100 BERGAMO.

Τα αποδιδόμενα αδικήματα είναι: ένοπλη ληστεία, σοβαρές ζημιές, αντίσταση σε δημόσια αρχή.

Την Δευτέρα 6/2/89 οι σύντροφοι υποβλήθηκαν σε ανάκριση, στη διάρκεια της οποίας δήλωσαν ότι η ληστεία πραγματοποιήθηκε για λόγους προσωπικών χρηματικών αναγκών και ότι σαν αναρχικοί, θεωρούν δίκαιη την έννοια της αναδιανομής των αγαθών μέσα σε μιά κοινωνία στην οποία υπάρχει η κοινωνικοοικονομική ανισότητα. Θέση που, ιστορικά, οι αναρχικοί ανέκαθεν συμφωνούσαν.

Οι σύντροφοι ξεκαθάρισαν ότι οποιαδήποτε προσπάθεια εκ μέρους των δικαιοτικών αρχών να τους αποδώσουν άλλες ενέργειες αυτού του είδους ή να υπόθεσουν, ξεκινώντας από αυτό το συγκεκριμένο γεγονός, την ύπαρξη φανταστικών ένοπλων οργανώσεων, πρέπει να θεωρηθεί σαν μιά σκευωρία που τείνει να χυπήσει με τον πό barύ τρόπο τους συντρόφους που είναι δοσμένοι ενεργά μέσω του καθημερινού κοινωνικού αγώνα ενάντια στην εκμετάλλευση και την καταπίση.

Εκ των πραγμάτων, η ανακριτική διαδικασία συνεχίζεται και οι φανταστικές

Ανακοίνωση

κατασκευές των οργάνων καταστολής πρέπει να θεωρούνται αναμενόμενες.

Ηδη την ημέρα της σύλληψης των συντρόφων, πραγματοποιήθηκαν μια σειρά εξονυχιστικών ερευνών (φυσικά χωρίς κανένα αποτέλεσμα) σε σπίτια αναρχικών συντρόφων στο Μιλάνο, στην Μπέργκαμο και στην Κατάνια.

Είμαστε αποφασισμένοι να απωθήσουμε κάθε προσπάθεια απομόνωσης των συντρόφων εκφράζοντας επαναστατική αλληλεγγύη στον Τζιουζέπε και στον Αλφρέντο και να αναπτύξουμε την μεγαλύτερη δυνατή πληροφόρηση πάνω στο γεγονός. Θα κινητοποιήσουμε ενάντια σε κάθε απόπειρα εκ μέρους των δικαιοτικών αρχών να αγαθών μέσα σε μιά κοινωνία στην οποία υπάρχει η κοινωνικοοικονομική ανισότητα. Θέση που, ιστορικά, οι αναρχικοί ανέκαθεν συμφωνούσαν.

Στη συγκέντρωση εθνικού χαρακτήρα που πραγματοποιήθηκε στη Ρώμη, στημέρα, 11 Φλεβάρη 1989, αποφασίστηκε, σαν πρώτο πράγμα, να ανοιχθεί ένας λογαριασμός για τα δικαιοτικά έξοδα. Οποιοδήποτε επιθυμεί να συνεισφέρει, μπορεί να το κάνει διαμέσου του ταχυδρομικού λογαριασμού 16464950 - CATA-NIA.

Σε σύντομο διάστημα, προβλέπεται να ανακοινωθεί μια επόμενη συνέλευση πληροφοριακού - οργανωτικού χαρακτήρα, η ημερομηνία της οποίας θα γνωστοποιηθεί μέσω του αναρχικού Τύπου.

Οι αναρχικοί που παραβρίσκονται στη συνέλευση που έγινε στη Ρώμη στις 11/2/89.

Δανία

Η Δανία κατέχει το παγκόσμιο ρεκόρ που αφορά φυλακίσμένους: στο 1/3 περίπου όλων των κρατουμένων δεν απαγγέλλεται ποτέ κατηγορία. Πάνω από 4000 στοιχα φυλακίζονται κάθε χρόνο και ο μέσος χρόνος φυλάκισης είναι δυο μήνες. Η κυβέρνηση της Δανίας πληρώνει περίπου 300.000 λίρες κάθε χρόνο σαν αποζημίωση για αδίκειες συλλήψεις.

(Από το Brand, Anarkistiek Federation Soydla)

ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΙΣΜΟ ΤΗΣ ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΗΣ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Ο ΠΩΣΔΗΠΟΤΕ είναι σχέδιον κοινωνία το να προσδιορίσουμε τον ρόλο της λεγόμενης αριστεράς μέσα στο σύνθετο σώμα της καπιταλιστικής κοινωνίας. Και αυτό γιατί είναι εδώ και καιρό επακριβώς διαποτωμένη η θέση που αυτή κατέχει τόσο σαν ιδεολογικός πολιτικός λόγος, όσο και σαν κοινωνική πρακτική μέσα στο αμφιθέατρο των εξουσιών του εγχώριου καπιταλισμού. Ενος ρόλου που επιγράμματικά μπορεί να προσδιοριστεί στην έκφραση του απαραίτησου για το σύστημα -καθεστωτικού ριζοσπαστισμού- που αφού πέρασε μέσα από ποικίλα στάδια και σχήματα στατικοποιήθηκε σε αυτό που αποκαλείται από πολλούς σαν -η ολοκλήρωση της ενσωμάτωσης της αριστεράς σε μια νόμιμη- θεορητικά μέντη καθεστωτική δύναμη.

Όμως τα γεγονότα των τελευταίων καιρών αποκαλύπτονται ένα μέρος από την πραγματική φυσιογνωμία των εξουσιών που μας κυβερνούν, μέσα στις οποίες φυσικά ανήκει η αριστερά, έφεραν μια αναταραχή στην κοινωνία, με αποτέλεσμα να αναζωγονηθεί ο ρόλος αυτής της τελευταίας σαν συλλεκτική και εξουσιοδευτής των κοινωνικών αντιδράσεων και αντιθέσεων που δημιουργήθηκαν από την διαχείριση του ΠΑΣΟΚ. Αυτό λοιπόν μας αναγκάζει να επανέλθουμε στην κριτική μας για την αριστερά επικεντρώνοντάς την περισσότερο γύρω από τον θερμικό της ρόλο στα πλαίσια του συστήματος, όχι τόσο σαν ιδεολογία, όσο σαν πολιτικός ΛΟΓΟΣ ενταγμένος ολοκληρωτικά μέσα στα σχέδια του ντόπιου κατεστημένου.

Λέγοντας λοιπόν αριστερά εννοούμε όλον εκείνο τον χώρο των κατεστημένων κοινοβουλευτικών κομμάτων αλλά και ένα μέρος αυτής που αποκαλείται εξωκονιοβουλευτική, που παρά τις επιμέρους επωτερικές διαφορές και αντιθέσεις τους συνθέτουν ένα ενιαίο θεωρικό ρόλο στην διαχείριση του κοινωνικού πολιτικού λόγου. Με αυτή την αριστερά, τα διαφόρα κοινωνικά δυναμικά πρώτα χειραγωγούνται ιδεολογικά και πολιτικά μέσα από την ψευδοβαλετική της δύναμικα που εντοπίζονται μέσω σε ένα ευρύ φάσμα ικανοποίησης αρεσών αναγκών, όποις κατοικίας, ανεργίας, ποιότητας περιβάλλοντος, κοινωνικών και πολιτικών ελευθεριών και δικαιωμάτων κ.λ.π., στην συνέχεια παραπλανούνται, δογματισμούνται μέσου από την ιδεολογία της εξουσίας της, και παροπλισμένα έτοι από τον δομικό ριζοσπαστισμό τους, αναγκάζονται να διοχετεύθουν παραλλαγμένα μέσα από τις εξουσιαστικές διόδους της αντιπροσωπεύσης και της διαμεσολάθησης προς το κορυφαίο πολιτικό-νοροθετικό διευθυντήριο του συστήματος, το κοινοβούλιο.

Μέσα στο πολιτικό αυτό μαυσωλείο των κομματικών εξουσιών, όπου παραγεται η πολιτική εξουσία του καθεστωτικούς μέσα από μια-συνεχή μεταξύ των κομμάτων διεργασία συνδιαλ-

λαγών και σκοπομοτήνων, συγκυριακών ισορροπών και αλληλο-εξυπηρετήσεων, η αριστερά που μέχρι χθές κατείχε έναν σχετικά μικρό αντιπολιτευτικό λόγο, με αρκετή όμως διαπραγματευτική δύναμη που οφειλόταν κύρια στην ουνδικαλιστική εξουσία που ασκούσε, με τις εκλογές του Ιουνή και υποβοθύμενη από τις γενικότερες συγκυρίες, αναζητά για άλλη

συναντιώντας πά σι παλαιές και σε κάποιο βαθμό ταξικές κοινωνικές και ιδεολογικές αντιθέσεις των κομμάτων, αλλά συναντιέται μόνο μια παραπλανητική συγκρουστική εικόνα με αντιθέσεις που δεν έχουν διαμεσολαβητικό έσω χαρακτήρα εξυπέρτησης κάποιων κοινωνικών στρωμάτων, αλλά έχουν χαρακτήρα περισσότερο διεργασιών για τον εκουγχρο-

κρατισμό, την γενικευμένη καταστολή, την κοινωνική αδικία των εξουσιαστικών θεσμών και συμπράττει με την κλασσική καθεστωτική δύναμη της βενιάς για την διασφάλιση των θεσμών- της -δημοκρατικής νομιμότητας- του συστήματος και του κεφαλαίου που κινδυνεύει από το ΠΑΣΟΚ, όπως πρόσφατα έδειξαν οι ελιγμοί της. Το τέλος της πορείας προς την ενσωμάτωση όπως είπαρε και στην αρχή αυτού του κειμένου, διαφανής, απροσχημάτιση, καταλυτική συντελείται.

Στην άλλη πλευρά της αριστεράς η εξωκοινοβουλευτική, καλύπτοντας την αποτυχία του εξουσιαστικού λόγου της, μέσα από νοητικούς προκατασκευασμένους σχηματισμούς χωρίς καμμία κοινωνική προβολή μάλιστα για αντικαπιταλιστικούς αγώνες, ανακαλύπτει τώρα την αντιεξουσία μέσα από την διαφύλαξη του δικαιώματος των διαφωνούντων να εκφράζουν παράλληλα τις δικές τους θέσεις, και προβληματίζεται για το έαν θα συμμετάχει συναπισμένη η όχι στις εκλογές.

Συγκυριακά λόγια, πράξεις και σχηματισμοί, προσποδούν να περισώσουν ότι έχει απομείνει από το κουφάρι του εξουσιαστικού αριστερισμού, ιδιοποιώντας με τον οποιοδήποτε τρόπο, κοινωνικά κινήματα, κινηματικές συνιστώσεις, σε μια τελευταία προσπάθειά του να καταγραφεί και σε εκλογικό επίπεδο, πλησιάζοντας ακόμη πιο κοντά προς τον μεγάλο αδελφό του, τον συνασπισμό της αριστεράς. Είναι θέβανα καταγραμμένη πλέον η κοινωνική και πολιτική αποτυχία της, εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς. Δέν μπορούν οι εξουσια-

στικές παρεκκλίσεις του αριστερού λόγου να ελπίζουν στην κοινωνική επαναδροστηριοποίηση τους, γιατί απλά η αποτυχία τους είναι δομική, εμπειρέχουν το στοιχείο της έξουσίας, που εν στα χρόνια του ζενίθ των την ασκούσαν -επαναστατικά-, τώρα στο ναδίρ τους την ασκούν απροκάλυπτα μέσα από τις ιδεολογικές και πολιτικές τους πελατιστικές περιηγήσεις στο αρχιπέλαγος των κοινωνικών διεργασιών.

Η τομή του εξουσιαστικού πολιτικού λόγου μέσα στην αποίηση συναντιέται όλη η αριστερά, λέγεται εξουσία. Πολιτική ή ιδεολογική, κομματική ή πολιτισματική δεν ενδιαφέρει. Η ενσωμάτωση της δεν ερμηνεύεται μόνο από τον πολιτικό της λόγο του εφικτού ή από το ρεαλισμό των συγκυρίων ή ακόμη από την αναντιστοιχία προθέσεων και αποτελεσμάτων, αλλά από εκείνο το στοιχείο κοινό στα οώματα, στις ιδεολογίες, στις αρχές και τις αξίες του κόσμου των κομμάτων, την εξουσία.

Ο ρόλος της αριστεράς, αν και αποτελεσματαναγκαιότητας της καπιταλιστικής εξουσίας εν τούτοις δεν θα μπορούσε να παραμείνει έτσι η αλλοιώση από τα όρια της πολιτικής αναζητηρέπειας απέναντι στα λαϊκά κινήματα. Η εξουσία της μήν ταυτίζει με την εξουσία της καπιταλιστικής κυριαρχίας, την εναποθέτει στον αντιπολιτευτικό χώρο του καπιταλισμού. Γι' αυτό με τις επερχόμενες εκλογές απλά θα ανανεώσει το συμβόλαιο της με την εξουσία του κεφαλαίου, και ίσως με τα αποτελέσματα διαμορφώσει υπέρ της κάποιους καινούργιους δρους υποταγής.

μια φορά μέσα από την αναζωγόνηση, το ξεπέρασμα των αντιθέσεων και αντιφάσεων του συστήματος.

Είσι ο λόγος της αριστεράς γίνεται, όπως αυτο-προσδιορίζεται, της -πρόδρου- και της -αλλαγής- για το νέοτο κεφάλαιο, προσπαθώντας να κερδίσει από το ΠΑΣΟΚ την πηγερνία στον αριστερό λόγο, που τόσο τον στερήθηκε μέχρι σήμερα... Με συνθήματα ριζοσπαστικότερα και αυτών των κλασσικών εκφραστών της καπιταλιστικής εξουσίας,

ο συνασπισμός της αριστεράς αποτέλεσμα μάλιστα διαστρεβλωμένης ιδεολογίας, ενδέσ πολιτικού απορτουνισμού και αφραλίσμου, δηλαδή έγας ευκαιριακός πολυσυλλεκτικός μηχανισμός χωρίς ταξικό χαρακτήρα, επιδιώκει να ιδιοποιηθεί για άλλη μια φορά την υπεράξια των κοινωνικών απογοητεύσεων και αντιστάσεων από την διαχείριση του ΠΑΣΟΚ.

Με την απάτη του πολιτικού κοινωνικού αγώνα μέσα από την απεριστοποίηση της καθεστωτικής θεσμούς της αριστεράς έχει από την επικεντρώση της προσετοποιήσει την επικεντρώση της πολιτικής ήθικης της σε σχέση με αυτά που υποτίθεται πως πατέσει. Σεπερνά τα θεμελιακά συγχρονά προβλήματα, τον

